273

ஸ்ரீ

செந்தமிழ்ச் செல்வி

திங்கள் வெளியீடு

சிலம்பு-கச] யுவ—தை [பரல்-ரு

திருநாவுக்கரசு அடிகள் தேவாரம்

திருவையாறு—திருவிருத்தம்

சிந்திப்பரியன சிந்திப்பவர்க்குச் சிறந்து செந்தேன்
முந்திப்பொழிவன முத்திகொடுப்பன மொய்த்திருண்டு
பந்தித்துநின்ற பழவினை தீர்ப்பன பாம்பு சுற்றி
அந்திப்பிறை அணிந்தாடு மையாற னடித்தலமே.

பதவுரை:—

பாம்புசுற்றி (உம்.)—சடையினைச் சுற்றிப் பாம்பினைத் தரித்துக் கொண்டும்,

அந்திப்பிறை அணிந்து (உம்)—பகலுமிரவும் சேர்கிற அந்திநேரத்திலுள்ள செவ்வானம்போன்ற நிறத்தினையுடைய இளம்பிறைத் திங்களை அணிந்துகொண்டும்,

ஆடும்ஐயாறன் அடித்தலம்—(உயிர்கள் இன்பநலமடையும் பொருட்டு எப்பொழுதும்) பொதுவில் திருநடனம் செய்கின்ற திருவையாறு என்ற திருப்பதியில் வீற்றிருக்கின்ற சிவபெருமானுடைய திருவடிகள் இரண்டும்,

சிந்திப்புஅரியன—(நுகரப்படாமல் எஞ்சி நின்றதாகிய முன்செய்த தீவினையினால் தடைபட்டு முயலாதிருக்கின்ற உள்ளத்தை உடையவர்கள்) தங்கள் உள்ளத்தில் நினைந்து உருகி வணங்குதற்குக் கடந்திருப்பனவாயுள்ளன.

மொய்த்துஇருண்டு பந்தித்துநின்ற பழவினை தீர்ப்பன—(முன்செய்த தீவினை தடைசெய்யினும், அதனைப்பொருட்படுத்தாது திருவருளை நினைந்து அதனைத் துணையாகக்கொண்டு முயலும் உள்ளத்தை உடையவர்களுக்கு) அவர்களைநெருங்கி அறியாமையைச் செய்து கட்டுறுத்தின பழையதீவினைப்பயனை நீக்குவனவாகி,

சிறந்துசெந்தேன் முந்திப்பொழிவன—அவர்களுடைய உள்ளத்தில் சிறப்பாகவிளங்கி நாவிற்கு இனியசுவைபயக்கும் சிவந்த தேனைப் போலச் சுத்தமாயா புவனபோக இன்பத்தை நினைந்தவுடனே இடையறாது அளிப்பனவாயுள்ளன;

முத்திகொடுப்பன—தீவிரதர சத்திநிபாதம் நிரம்பப்பெற்றுப் பக்குவமடைந்தகாலத்தில் அவர்களுக்கு வீட்டின்பத்தையும் கொடுப்பனவாயுள்ளன.

விளக்கவுரை:—

பாம்புசுற்றி—பாம்பு என்பது குண்டலினி ஆகிய சுத்தமாயையைக் குறிக்கிறது. சிவபெருமான் சுத்தமாயையை நேரே இயக்குதலினால் அவனைப் பாம்புசுற்றி நடனஞ்செய்கின்றான் என்று அடிகள் கூறினர்.

அந்திப்பிறை அணிந்து—அந்திப்பிறை அணிந்து என்றதனால் சிவபெருமான் தன்னை அடைந்தவர்களைக் காத்தருள்செய்கின்றான் என்பது குறிப்பிடப்பட்டது.

அடித்தலம்—அடிகளாகிய தலம்; இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை—தலம் என்பது (அருள்) இடம்; எல்லாஉயிர்களும் வீடுபேறு அடைதற்கு உரிய இடமாயிருத்தலின் அடித்தலம் என்றார். ஏ—அசை.

சிந்திப்பு அரியன—சிந்திப்பு என்பது நினைத்தல்; அதாவது சிவபெருமான் தங்கள்பொருட்டுச் செய்துவரும் அருட்செயலை நினைந்து உருகி அன்புசெய்தல். அரியன—அருமையை உடையன; அருமைஇங்கே இன்மை என்னும் பொருள்பட நின்றது; இதனை அடுத்துப்பின் 'மொய்த்திருண்டு பந்தித்துநின்ற பழவினை தீர்ப்பன' என்று வருதலின் சிந்திப்பு அரியன என்பதற்கு நுகரப்படாது எஞ்சிநிற்பதாகிய முன்செய்த தீவினையினால் தடைப்பட்டு மூயலாதிருக்கின்ற உள்ளத்தை உடையவர்களுக்கு என்ற அவாய்நிலைக் கருத்தை வருவித்துப் பொருள்கூறப்பட்டது. அடிகள் சிந்திப்பரியன என்று கூறியபின் சிந்திப்பவர்க்கு என்று கூறுதலால் அவ்வாறு பொருள்கொள்ளுதல் பொருத்த முடையது என அறிக. சிவபெருமானது திருவருளின் துணையால், முன் செய்த தீவினையின் பயன் நீங்கப்பெறும் என்று தேவாரதிருவாசகங்களில் பல பாட்டுக்களிற் கூறப்பட்டிருக்கின்றன: "வாழ்கின்றாய் வாழாத நெஞ்சமே வல்வினைப்பட்—டாழ்கின்றாய் யாழாமற் காப்பானை யேத்தாதே—என்று மாணிக்கவாசக அடிகள் திருவாசகத்திற் கூறினமை காண்க.

மொய்த்திருண்டு பந்தித்துநின்ற பழவினை தீர்ப்பன—மொய்த்து= நெருங்கி; இருண்டு என்பது இருளானது கண்ணுக்குப் பக்கத்திலிருக்கிற பொருளைத் தெரியவொட்டாமல் மறைத்தல்

போல உலகவிடயங்களை அறியவொட்டாது மயக்கி என்று பொருள்படும். மொய்த்திருண்டு பந்தித்துநின்ற என்று பழவினைக்கு அடைகொடுத்தலால் பழவினை என்பதற்குத் தீவினை என்று பொருளுரைக்கப்பட்டது. நல்வினையும் தீவினைபோல வீட்டுநெறியை அடைதற்குத் தடையாயிருப்பினும், அருளுக்கு மாறுகாத அறத்தின்வழி யொழுகுதலாலுண்டாகும் அவ்வினை அதனைச் செய்கிறவர்களுக்கு உலக இன்பத்தைப் பயந்து அவர்களுடைய உள்ளத்தில் அறஉணர்வை (Moral sensibility) உண்டுபண்ணி அதனால் அவர்கள் உலகநெறியைக்கடந்து வீட்டுநெறியை அடைதற்கு நேரே ஏதுவாயுள்ளது. தீவினையானது அதனைச் செய்கிறவர்களுக்குத் துன்பத்தைப் பயந்து அதனால் அவர்களை அதினின்றும் விலக்கி நல்வினையைச் செய்தலில் உறுதியாய் நிற்கும்படிசெய்து நல்வினைவழியாக வீட்டு நெறியை அடைதற்கு ஏதுவாயுள்ளது. இந்தக்காரணத்தாலும் பழவினை என்பதற்குத் தீவினைஎன்ற பொருள் பொருத்தமுடையது என அறிக. பழவினைதீர்தலும் பின்னே கூறப்படுகிற செந்தேன் பொழிதலும், ஏதுவும் பயனுமாயிருத்தலின் தீர்ப்பன என்ற வினைமுற்றைத் தீர்ப்பனவாகி என வினையெச்சப் பொருளாகக் கொண்டு பொருள் உரைக்கப்பட்டது.

சிறந்து செந்தேன் முந்திப்பொழிவன—சிறந்து என்பது எல்லா உயிர்களுக்கும் பொதுவாய் விளங்குவதுபோல அன்றிச் சிறப்பாக விளங்குகின்ற பொருளில் வந்தது.

செந்தேன்—தூய தேன் சிவப்புநிறமுடையதா யிருத்தலின் செந்தேன் என்றார். செந்தேன் பொழிவன என்பது உருவகம். நாவிற்கு இனியசுவைதரும் தூய தேன்போல, உள்ளத்தில் தூய இன்பம் பொழிவன என்பது அவ்வுருவகத்தின் பொருள். இந்த இன்பமானது அசுத்தமாயாபுவன போக இன்பம்போல அல்லாது சுத்தமாயா புவனபோக இன்பத்தைக் குறித்தற்கு அடிகள் செந்தேன்போல தூயதான இன்பம் என்று கூறினர்.

பொழிதல் என்பது இடையறாது மிகும்படி அளித்தல். முந்தி என்ற சொல் சிந்தித்தவுடனே இன்பம் அளித்தலைக் குறிக்கிறது. பின்னே முத்திகொடுப்பன என்று வருதலால் செந்தேன் என்பதற்குச் சுத்தமாயா புவனபோக இன்பம் என்று பொருள் உரைக்கப்பட்டது.

அது அபாமுத்தி இன்பம்; பின் கூறப்படுகிற இன்பம் பரமுத்திஇன்பம் ஆகும்.

மா. வே. நெல்லையப்பபிள்ளை.

ஆராய்ச்சிப் பகுதி-Research

"வெண்பாவில் புகழேந்தி"

(உஉகூ-ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

[வேலணையூர் பண்டிதர் திரு. கா. போ. இரத்தினம் அவர்கள்]

இறுதிச் செய்யுள் இடைக்காலத் துள்ளவர்களால் புகழேந்தியாரை உயர்வுபடுத்தி ஒட்டக்கூத்தரை இழிவுபடுத்துவதற்காக ஆக்கப்பட்டு வழங்கப்பட்டு வருகின்றதோ? அன்றேல் அவ்விரு கலைவாணர்களும் பாடியதுதானோ வெனத் தெரியவில்லை. அவ்விருவரும் பாடியதுதா னெனில் இவ் வெண்பாவிலும் புலவர் புகழேந்தியிருக்கிறார் என்பது வெள்ளிடை. என்னை? செம்பியனைச் சிறப்பிக்கும் நோக்கமாகப் பாடத்தொடங்கிய கூத்தர் தம் பாட்டின் பாதியை முடிக்க முன்னுவதற்குள் புகழேந்தியார், வெண்பா விசைப்பதில் தமக்குள்ள அளவிறந்த ஆற்றலால் முட்டின்றி யதனை முடித்துத் தம் மரையனைப் புகழ்ந்து செம்பியனைப் பழித்தமையினா லென்க.

வழுதி தன்வரமகளைப் பொன்னி நாடாளும் புரவலனாங் குலோத்துங்கனுக்கு மனைவியாக்க மனமிசைந்தான். கூத்தர் சோணாடு சென்று செய்தியைத் தெரிவித்தார். மணச்செய்தியை யறிந்த மாந்தரனைவரும் மட்டற்ற மகிழ்ச்சியடைந்தனர்.

மணவினை மதுரைமாநகரில் பல சிறப்புக்களோடு நடத்தப்பட்டது. சில நாட்களில் சோழன் தன் மனைவியுடன் தன்னாடு சென்றான். புகழேந்தியாரும் அந்நாடு சென்றார். புகழேந்தியாரது வருகையையறிந்த கூத்தர் முன்னரே அவர் மீது தமக்கிருந்த புலமைக் காய்ச்சலால் அவரைச் சிறைசெய்வித்தார். ஊழ்வினை உயர்வு தாழ்வு பாராது எவரையும் ஒரு தன்மையராகவே மதித்துத் துன்புறுத்தும் வன்கண்மையுடையது.

"ஒள்ளியர் தெள்ளியராயினும் ஊழ்வினை வைபய நுழைந்துவிடும்" என்பதை நம் புகழேந்திப்புலவர் நன்கறிந்தவ ராதலால், அவர் தமக்கு நேர்ந்த விதியை வெறுத்துரையாராய் அதனைத் துய்த்து வந்தார். இன்னுமிவர் தமது நளவெண்பாவில் இவ்விதியைப்பற்றி இடையிடையே "கடப்பாரெவரே

கடுவினையை" "பண்டைவினைப்பயனைப் பாரிடத்தில் யார் கடப்பார்"? "மாயம் பல சூழ்ந்து தெய்வங்கெடுத்தாற் செயலுண்டோ" எனக்கூறியிருப்பன ஈண்டுக் கவனித்தற்குரியன. சிறையிலிருந்த புலவர் அவ்வழியால் தண்ணீர் மொள்ளச் செல்லும் பெண்கள் காதுக்கு இனிமையாயும் எளிதிற் பொருள் விளங்கும்படியாயும் பாரதத்தின் சிலகதைகளை அல்லியரசாணி மாலை, பவளக்கொடி மாலை, முதலிய நூல்களாகச் சொற்சுவை, பொருட் சுவை தோன்ற யாத்து அவர்கள் கேட்கும்படி கூறினர்.

அவர் கூறியன யாவும் மாதர் நிறையினை விளக்கி அவர் மனதை ஈர்க்கும் இயற்கை நலம் வாய்ந்திருந்ததினால் அப்பெண்கள் பல உணவுப் பொருட்களைக் கொடுத்து அவரை உபசரித்தனர். இவ்வாறு இவர் சிறையிலிருப்பதை யறிந்த பாண்டியன் திருமகள் தன் நாயகனுற்றும் அரசியல் வழுவால் தன் ஆசிரியராகிய தண்டமிழ்ப் புலவர் சிறையிலிடப் பட்டனர் என்றெண்ணி அதனைத் தீர்ப்பதற்காக அரண்மனையின் பொற்கதவைச் சாத்தித் தாழிட்டாள். அரசியின் செயலிற்குக் காரணம் விளங்காத அரசன் தேவியின் ஊடலைத் தணிப்பதற்குத் தனது தமிழ்ப்பேரவையின் தமிழ்ப்புலவரும் தனது ஆசிரியருமான ஒட்டக்கூத்தரை யழைத்து, அரசியின் பிணக்கைத் தீர்க்குமாறு அனுப்பினான். கூத்தருமரசன் விருப்பப்படி அந்தப்புரத்தை யடைந்து தாழிட்ட கதவின் அருகிலிருந்து பாடினர். அவர் பாடலைக் கேட்ட பாண்டியன் மகள் மிகுந்த சீற்றமுடையவளாய் 'ஒட்டக்கூத்தர் பாட்டிற்கிரட்டைத்தாழ்' என்று மற்றொரு தாழையும் சடக்கென இட்டனள். கூத்தர் மிகவும் வெட்கமும், துக்கமு முடையவராய்க் குலோத்துங்கனிடஞ் சென்று நிகழ்ந்ததை யுரைத்தனர். பின்னர், புகழேந்தியாரைச் சிறையிலிட்டமையே அரசியின் ஊடலுக்குக் காரணமென உணர்ந்த அரையன் அவரைச் சிறையகத்தினின்றும் அழைப்பித்து இன்னுரை கூறி அரசியின் ஊடலைத் தணிக்குமாறு அனுப்பினன். புலவர் பாண்டியன் புதல்வியின் பள்ளியறையின் பொற்கதவு அருகு போய்.

"நானே யினியுன்னை வேண்டுவதில்லை நளின மலர்த்
தேனே கவாடம் திறந்திடுவாய் திறவா விடிலோ
வானே றனைய இரவி குலாதிபன் வாசல் வந்தால்
தானே திறக்கு நின் கைத்தல மாகிய தாமரையே"

எனும் விழுமிய பொருளையுடைய இனிய செய்யுளைச் செப்பினர். இச்செய்யுளைக் கூத்தர் கூறியதாகக் கூறுவார் கூற்

றுப் பொருத்தமுடைய தொன்றன்று. இச் செய்யுளில் “நளினமலர்த் தேனே”யென வழுதிமகளை அன்பு கலந்த இன் சொற்களா லழைத்தமையும் ‘இரவிகுலாதிபன் வந்தவிடத்து, கைத்தலமாகிய தாமரை கதவைத்திறக்க வேண்டு’மெனக் குறித்தமையும், வியக்கத்தக்கன. புலவர் செப்பிய செய்யுளின் நுண் பொருள் நலத்தைத் தெள்ளிதி னுணர்ந்த பாண்டியன் புதல்வி புனிற்றுவின் குரலைக் கேட்டுச் செல்லுமிளங் கன்றைப்போல் கவாடத்தைச் சடக்கெனத் திறந்து அவரருகு சென்று வணங்கினள். அவர் அவளுக்குப் பல ஆறுதல் மொழிகளை யறிவுறுத்தி அவளுடைய சீற்றத்தையும், துக்கத்தையுமாற்றினர். அப்பால் புலவர் புரவலனால் மிகவும் போற்றப்பட்டு அவன்றனவைக்களப் புலவராய் விளங்கிவந்தார். சில நாட்களின் பின்னர் புகழேந்தியார் சோணாடு நீங்கி, புலவர்களைப் பொன்போற் போற்றுவதிலும் தமிழாராய்வதிலும் மிகவும் சிறப்புடையவனாய் விளங்கிய மள்ளுவநாட்டுக் குறுநில மன்னனாகிய சந்திரன் சுவர்க்கியிடம் சென்றனர். புலவரைக் கண்ட புரவலன் மனமிக மகிழ்ந்து வரவேற்று, இருக்கை நல்கி, இன்னுரை கூறி உபசரித்தான். நம் புலவர் அவனது அருந்தமிழ் அவையில் தலைமை தாங்கி அவனுடனுறைந்து வந்தார். அருந்தமிழ் அன்னையாகிய ஔவையாரைப் பாந்தனென்பானும்; கவிச் சக்கரவர்த்தியாகிய கம்பரைச் சடையப்பவள்ளலும்; வில்லிபுத்தூராழ்வாரைக் கொங்கர் கோமானும்; மண்டல புருடரை, விஜய நகரத்து வேந்தனும் எவ்வாறு போற்றி யாதரித்து வந்தனரோ அவ்வாறு புலியேறுபோன்ற புகழேந்திப் புலவரைச் சந்திரன் சுவர்க்கியு மன்புடன்போற்றி யாதரித்து வந்தான்.

இவ்வாறு, ஆதரித்துவரும் நாட்களில், புரவலன் புகழேந்திப் புலவரை நோக்கி வடமொழிப் பாரதத்திலுள்ள நளனது வரலாற்றைச் செந்தமிழ்ப்பாவிற் செவ்வனே பாடித் தமிழுலகத்துக்கு நல்விருந்தளிக்க வேண்டுமென்று கேட்டான். அதனைச் செவிமடுத்த செந்தமிழ்வாணர் அவனது செவ்விய உள்ளத்தையும் பிறர்க்குதவும் பான்மையையும், புலவரை யாதரிக்கும் தன்மையையும், தமிழிடத்துக் கொண்ட ஆர்வத்தையும், தமது நன்றியறிதலையும், சூதாடலின் தீமையையும், பண்டைவினைப் பயனைப் பாரிடத்தில் ஆர் கடப்பார் என்பதனையும், இன்னும் பன்னீதிகளையும் உலகினர்க்கறிவிக்க எண்ணி, ‘புலவர்க்கு வெண்பாப்புலி’ யெனச்சிறப்பித்தோதப்பெறும் வெண்பாயாப்பில் நானூற்றுக் கதிகமான செய்யுட்களால் நள சரித்திரத்தைத் தெண்டிரை அமுது

மொவ்வாத் தீஞ்சுவை நனி சொட்டச் செவ்விதிற்பாடி, யாவரும் கேட்டு இன்பவாரிதியி லழுந்துமாறு, அவனது அவைக் களத்தில் அரங்கேற்றினர்.

நளவெண்பா வென்பது நளனுடைய சரித்திரத்தைக் கூறும் வெண்பாவாலாகிய நூலெனப் பொருள் படுதலின் அடையடுத்த கருவியாகு பெயர். இதற்கு முதனூல் வியாச பாரதத்திலுள்ள நளோபாக்கியனம் என்பர். இது பாயிரம், கலிதொடர் காண்டம், கலி நீங்குகாண்டம், சுயம்வர காண்டம் என நான்கு பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. வடமொழி நைடதத்தின் வழிநூலாக அதிவீரராம பாண்டியனியற்றிய நைடதமும் நள சரித்திரமே கூறுகின்றதெனினும் புகழேந்தியார் கூற்றிற்கும் பாண்டியனுடைய கூற்றுக்கும் பல வேற்றுமைகள் காணப்படுகின்றன.

தேவர்களால் தூதனாக அனுப்பப்பட்ட நளனொடு தமயந்தி உரையாடினாளென்று நளவெண்பா கூற, நைடதமோ தோழியர்களே உரையாடினார்களென்று கூறுகிறது. நைடதத்திற் கூறப்படும் நளன் தமயந்தியிடம் தூது சென்று மீண்ட பின் அன்னம் தமயந்தியைச் சந்தித்தது என்பதும், தமயந்தி நளனுக்குச் சுயம்வர மாலை சூட்டியதைப் பொறுத இந்திரனேவலால் மற்றைய அரசர்கள் அவனோடு பொருதனர் என்பதும், நள வெண்பாவிற் காணப்பட்டில. இன்னும் வேடனை நீருக்கியபின் தமயந்தி வணிகனொருவனைச் சந்தித்தாளென்றும் அவனாற் சேதிநகர்க்கேகும் வழியை யறிந்தாளென்றும் நளவெண்பா கூற நைடதம், அவள் முனிவர்களைச் சந்தித்தாளென்றும், வணிகர்கள் பலரைக் கொன்ற யானையொன்றைச் சந்தித்தாளென்றும் கூறுகிறது. இவ் வேறுபாடுகளுக்கு இவற்றின் முதனூல்கள்தாம் காரணம் போலும். நிற்க.

முதல் முதல் நள சரித்திரம் சுருக்கமாகப் பொறிக்கப் பெற்றுள்ள தமிழ்நூல் சேரர் சிகாமணி செய்த சிலப்பதிகாரமேயாகும். அதில்,

"வல்லா டாயத்து மண்ணர சிழந்து
மெல்லியல் தன்னுடன் வெங்கா னடைந்தோன்
காதலிற் பிரிந்தோ னல்லன் காதலி
தீதொடு படூஉஞ் சிறுமைய ளல்லள்
அடவிக் கானகத் தாயிழை தன்னை
இடையிருள் யாமத்திட்டு நீக்கியது வல்வினையன்றோ"

எனமிக நன்றாய்க் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

மெய்யறிவின் மாண்பு*

[திரு. வித்துவான் S. மஹாலிங்கம் அவர்கள்]

உலகிலுள்ள உயிர்ப்பொருள்கள் அனைத்தும் ஒவ்வொரு வகையில் அறிவுடையனவாகவே தோன்றுகின்றன. இயற்கையாக அமைந்த அறிவுக்கு மேன்மேலும் பயிற்சி அளிக்கப்படும் பொழுது நாற்புறமும் தீட்டப்பெற்ற வைரம் போன்று ஒளிவிட்டு இலங்குகிறது. இன்றேல் தீட்டப்பெறாத வைரக்கல் போன்று ஒளியிழந்து கிடக்கின்றது. நன்கு பண்படுத்தப்பட்ட அறிவானது, நமது கண் மறைவில் நின்று உலகினை இயக்கிவரும் இறைவன் போன்று மக்களது புறக்கண்ணுக்குப் புலப்படாமல் நின்று உலகினை உய்விக்கின்றது. அவ்வறிவு ஒருவனுக்கு நல்வழி உய்க்கும் நற்றுணையாகவும், பேரின்பமளிக்கும் பெருஞ் செல்வமாகவும், பகைவரை அழிக்கும் படைக்கலமாகவும் உதவுகிறது.

இத்தகைய ஆற்றலை அறிவானது புத்தகக் கல்வியால் மட்டும் அடைய இயலாது. நூல் நிலையங்களில் காணப்படுகின்றகோடிக் கணக்கான நூல்களெல்லாம் நம் முன்னோர்களின் அனுபவ அறிவினால் ஆக்கப்பட்டனவே யன்றி வேறல்ல. ஆதலால் சிறந்த அனுபவ அறிவின்றி நிறைந்த நூலறிவால் மட்டும் அடையும் பயன் அதிகம் இல்லை. ஒரு நூலில் கூறப்பட்டுள்ள கருத்துக்களைத் தம் அறிவிற்கும் அனுபவத்திற்கும் ஏற்றனவா என்று ஆராய்ந்து தாம் கொள்ளும் முடிவுக்கு ஏற்ப வாழ்க்கையின் போக்கினை ஒருவர் செப்பஞ் செய்தல்வேண்டும். ஆனால் நூல்களைக் கணக்கின்றிப் படிக்கிற பெரும் பாலோரிடம் இதனைக் காண்பதரிது.

அவ்வாறு படிப்போருட் பலர் தமக்கென ஒரு குறிக்கோள் இன்றிக் கண்ணில் காண நேரும் நூல்களையெல்லாம் ஆழ்ந்த கவனமின்றிப் படித்துப் பொழுதைக் கழிக்கின்றனர். அவர்கள் பயின்ற நூல்களிற் சில சிறந்த நூல்களாய் இருந்த போதிலும், அவற்றில் கூறப்பட்ட பொருள்கள் நன்கு ஆராய்தலின்றி விடப்பட்டமையால் அவர்தமது கல்வி "சமயத்திற்கு உதவாக் கல்வியாக" ஆகிவிடுகிறது. இங்ஙனமின்றி ஒரு நூலில் கூறப்படும் கருத்துக்களை யெல்லாம் ஆழ்ந்து ஆராய்ந்து ஒரு முடிவுக்கு வருதலும் அனைவருக்கும் இயலக்

* [G. S. Marden அவர்கள் இயற்றிய Push to the Front என்ற நூலில் Tact or Common Sense என்ற கட்டுரையின் சில கருத்துக்கள் இங்கு ஆளப் பட்டுள்ளன]

கூடியதாகத் தோன்றவில்லை. ஏனெனில் அதற்குப் பெரும் உழைப்பும் பொறுமையும் வேண்டும். மேலும் மிக நுட்பமாகவும் தர்க்கமுறையிலும் ஆராய்ந்து கொள்ளும் முடிவு தான் பிறரால் அசைக்க முடியாத திண்மையுடன் காணப்படுகிறது. அவ்வாறு பேருழைப்புடன் புரியும் ஆராய்ச்சியும் அவரவரது சக்திக்கு ஏற்பச் சிறிதுசிறிது அளவு தூரஞ் சென்று நின்று விடுகிறது.

ஆதலால் கற்றவன் எனப்படும் ஒருவனது உள்ளமானது பெரும்பாலும் பிறருடைய கருத்துக்களால் (அதாவது புத்தக ஞானத்தால்) நிரம்பப் பெற்றிருத்தலையே அனுபவத்தில் காண்கின்றோம். அவன் இயற்கையறிவு பெற்றிருப்பினும் அது மேலும் நன்கு வளர்க்கப் படாமையால் வலிகுன்றிய நிலையில் காணப்படுகிறது. ஆதலால், அவனுக்குத் தன் திறமையிலும் பகுத்தறிவிலும் இருக்கும் நம்பிக்கை அகன்று விடுகிறது. அவன் சொற்பொழிவு நிகழ்த்தவோ நூல்கள் எழுதவோ தலைப்பட்டால் அவற்றில் பிறருடைய கருத்துக்களைத் தவிர வேறு காண்பதரிது. அவன் புத்தகக் கடலிலேயே மூழ்கியவனாக இருக்கலாம்; ஆனால் அவனுக்கு மக்களைப் பற்றியோ, தொழில் வகைகளைப் பற்றியோ, உலக இயல்புகளைப்பற்றியோ ஒன்றுமே தெரிவதற்கிடமில்லை. ஆகையால் அன்றாட வாழ்க்கையில் அவன் ஒரு பச்சிளங் குழந்தையே. அவன் சுலபமாக ஏமாற்றப்படலாம்; சிறு துன்பங்களுக்குப் பெருங்கலக்கம் அடையலாம்; மிக இழிந்த காரியங்களைத் தனது அறியாமையால் செய்யலாம்.

இஃது ஒரு புறமிருக்க, புத்தக அறிவுமட்டும் நிரம்பப் பெற்றோரைப் போலவே, கல்வியின் ஒரு துறையில் மட்டும் தமது வாழ்நாளைக் கழித்த பெரும் புலமையாளருட் சிலரும் பிற உலக நிகழ்ச்சிகளில் தமது நுண்ணறிவைச் செலுத்தாமல் நகைக்கத்தக்க வகையில் நடந்திருக்கின்றனர். உதாரணமாக, விஞ்ஞான உலகில் தலைசிறந்து விளங்கும் ஐஸாக் நியூடன் என்பாரைப் பற்றிய நிகழ்ச்சியொன்றைக் கீழே தருகிறேன். ஒருநாள் நியூட்டன் தமது வீட்டின் கதவினருகில் ஒரு நூலைப் படித்துக் கொண்டிருந்தார். அப்போது அவர் வீட்டுப் பூனையும் அதன் குட்டிகளும் உள்ளே நுழைவதற்காக வெளியில் கத்திக் கொண்டிருந்தன. இதனை உணர்ந்த நியூட்டன் தமது இருக்கையினின்றும் எழுவதற்குச் சோம்பலுற்றுத் தமது அருகிலுள்ள, மெல்லிய பலகையால் செய்யப்பட்ட கதவில் பூனை வருவதற்கு ஒரு பெரிய துவாரமும்,

அதன் குட்டிகள் வர ஒருசிறு துவாரமும் செய்தார். பூனைக்குச் செய்யப்பட்ட பெருந்துவாரத்தின் வழியாய்க் குட்டிகளும் நுழையக்கூடும் என்பது அவரது புலமை நிரம்பிய அறிவுக்குத் தோன்றவில்லை.

இதுபோன்ற மற்றொரு நிகழ்ச்சியையும் இங்குக் கூறுகிறேன். இங்கிலாந்து தேசத்திலுள்ள ஒரு கல்லூரியிலே கணிதப் பேராசிரியர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் கணிதத் துறையிலுள்ள கணக்கிறந்த நூல்களைப் பயின்று பெரும் புலமை பெற்றிருந்தாரேனும் உலகறிவு ஒரு கடுகளவும் இல்லாதவர். ஒருநாள் அவர் மனைவியார் அவரைத் தாம் அருந்துதற்குத் தேநீர் வாங்கிவருமாறு கடைக்கு அனுப்பினார். அங்கே கடைக்காரன் அவரை 'உமக்கு' எவ்வளவு வேண்டுமென்று கேட்டான். அதற்கு அவர், "என்மனைவி இவ்வளவு வேண்டுமென்று என்னிடம் கூறவில்லை. ஆனால் ஒரு புஷல் அளவுள்ள தேனீர் வேண்டியிருக்கலாம் என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது" என்றாராம். ஒரு புஷல் (Bushel) என்பது எட்டு காலன் (Gallon) கொள்ளத்தக்க ஓர் அளவு. இவ்வளவுள்ள கருவியைத் தானியங்களையும் பழங்களையும் அளக்கவே பயன் படுத்துவர். ஆதலால் இவர் இவ்வாறு பதில்கூறியது பெருநகைப்புக்கு இடமன்றோ?

இவ்வாறு நூலறிவோடு அமையாது தமது நுண்ணறிவையும் வளர்த்துத்தம்முடைய விவேகத்தாலும், யுக்திகளினாலும் பெருஞ்சிறப்புப் பெற்றிருக்கின்ற பல பண்டைக்காலப் பெரியோர்களைப்பற்றி அவர்களது சரித்திரவாயிலாக நன்கு அறிகிறோம். அவற்றுள்ளும் சில நிகழ்ச்சிகள் வருமாறு:—முற்காலத்தில் சிறப்புற்றிருந்த செந்தமிழ்ப் புலவர்களில் காளமேகப் புலவரும் ஒருவர். அவர் ஒரு சமயம் திருமலைராயன் சபைக்குச் சென்றார். அவரது தோற்றத்தைக் கண்ட அரசன், இவர் இன்னார் என்று அறியாது, வெறுப்போடு "இவர் என்ன அண்டங்காக்கையா?" என்றான். அவன் தம்மை அறியாமல் கூறிய புன்மொழிக்குச் சினமுறாது "நீதான் அண்டங்காக்கை, உன் தந்தை அண்டங்காக்கை, உன் முன்னோர் அண்டங்காக்கை" என்று அமைதியாகக் கூறினார். அரசன் "என்னை இழித்துக் கூறற்குத் துணிந்த உமது ஆண்மைதான் என்ன? நீர் யார்? கூறும்," என்றான். அது கேட்ட புலவர் பெருந்தகையார், "மாநிலம் புரக்கும் மன்னவ! நான் புகன்ற மொழிகளில் இழிவு என்பது எள்ளளவும் இல்லை; அண்டம் என்றால் உலகம்; காக்கை என்றால் காத்தற்றொழிலையுடையை; ஆகவே உலகம் புரக்கும் வேந்தனே!

என்று புகழ்ச்சியுறவல்லவோமொழிந்தேன்" என்று மன்னவன் வியப்பும் மகிழ்ச்சியும் ஒருங்கெய்துமாறு கூறினர்.

ஒருசமயம் கொலம்பஸ் அமெரிக்க நாட்டுப் பழங்குடிகளாகிய செவ்விந்தியர் தலைவர்களிடம் பின்வருமாறு கூறினர். "சில வாரங்களாக நாங்கள் உங்களிடையே இருந்து வருகிறோம். முதலில் நீங்கள் நண்பர்களைப்போல எங்களை அன்புடன் நடத்தினீர்கள். இப்பொழுதோ எங்களிடம் பொறாமை கொண்டு எங்களை ஓட்டிவிடவும் முயல்கின்றீர்கள். முன்பு அளவிறந்த உணவுப் பொருள்களை அளித்துவந்த நீங்கள் இப்போது மிகச் சிறிதே அளிக்கிறீர்கள். அதுவும் வரவரக் குறைந்து கொண்டே போகிறது. நீங்கள் எமக்கு வாக்களித்தபடி நடக்காமையால் எல்லாம் வல்ல இறைவன் உங்கள் மீது கடுஞ்சினம் உற்று இருக்கின்றார். அவருடைய கோபத்தை உங்கட்குத் தெரிவிக்க அவர் சூரியனைக் கருமையாக்கி விடப் போகிறார்" என்பதாகும்.

இவர் சூரிய கிரகணம் வரப்போவதை முன்னமே உணர்ந்திருந்தார். ஆதலால் தமக்கு நேரவிருந்த பேராபத்தைத் தமது விவேகத்தால் நேராமல் தடுக்கவே இவ்வுபாயம் செய்தார். ஆனால் அப்போது செவ்விந்தியர் அவர் மொழியை நம்பாமல் மேலும் மேலும் உணவைக் குறைத்துக் கொண்டே வந்தனர். சூரிய கிரகண நாளும் வந்தது. கீழைத் திசையிலே ஞாயிறு எழுந்து களங்கம் சிறிதுமின்றி மேல் எழுவதாயிற்று. அதுகண்ட செவ்விந்தியர் நகைப்பும் பகைப்பும் தோன்ற தமது தலைகளை ஆட்டினர். ஆனால் சிறிது பொழுது கழிந்ததும் பரிதியில் ஒருசிறு கோடுபோலக் கருநிறம் பற்றத் தொடங்கிப் பொழுது ஏறஏற அதுவும் பெரிதாகிக் கொண்டே வந்தது. உடனே அம்மக்கள் அச்சத்தால் உடல் நடுங்கி, கொலம்பஸ் இருந்த பாசறைக்கு ஓடி, தம்மைக் காக்குமாறு அவர்தம் தாள்களில் விழுந்து வேண்டினர். இவ்விவேகியும் தம்மால் இயன்றவரையில் அவர்களைக் காப்பதாக உறுதி கூறினர்.

கிரகணம் விடப்படும் நேரத்திற்குச் சிறிது முன்பாக வெளியே வந்தார். அவர்கள் அவருக்கு யாதொரு இடையூறும் இழைக்காமல் வேண்டிய உதவிகளையும் புரிவதாயிருந்தால் கடவுள் அவர்களை மன்னிப்பதாகவும், இனி என்றுமே சூரியனை அவ்விருள் நிறமான அரக்கன் பற்றுதிருக்குமாறு செய்வதாகவும் தம்மிடம் கூறியதாகக் கூறினர். மறுவார்த்தை யுரையாமல் அம்மக்களெல்லாம் தம்மாலியன்ற

உதவியனைத்தும் செய்வதாக ஆணையிட்டு மொழிந்தனர். கருநிறமும் சூரியனை விட்டுச் சிறிதுசிறிதாக அகன்றது. செவ் விந்தியரும் மகிழ்ச்சி பொங்க ஆடினர், பாடினர்; இவ்வறிஞரை மனமாரப் புகழ்ந்தனர். அன்றுமுதல் கொலம்பஸ் தேவை யான பொருளனைத்தும் எய்தி இன்புற்றார்.

ஈடெடுப்பில்லாத போர்மறவனாகக் கருதப்படும் ஜூலியஸ் ஸீஸர் ஒருகாலத்தில் அகில மெல்லாம் கட்டி ஆளும் பிரிட் டனையும் வெல்லக் கருதிப் படையெடுத்துச் சென்றார். அந் நாட்டுக் கடற்கரையில் செல்லும்பொது திடீரெனக் கால் இடறி விழுந்துவிட்டார். விழுந்த விநாடியிலேயே ஒருபிடி மண்ணைப் பற்றிக்கொண்டு நிமிர்ந்து நின்று, கைகளை மேலு யர்த்தி "பின்வரும் பெருவெற்றிக்கு முன் அறிகுறியாக ஒரு பிடி மண்ணும் பற்றிவிட்டேன். வெற்றி திண்ணமாக நம் முடையதே" என்று கூறிப் போர்வீரர்களுக்கு ஆண்மை ஊட்டினராம். விழுந்தது உண்மையில் கெட்ட சகுனமேயா கும். என்றாலும் அதனைத் தம் வீரர்கள் உணர்ந்துவிடின் மனம் தளர்ந்து பின்வாங்குவர் என்று கருதி அதனை எப் பொழுதுமே மறையுமாறு அவ்வாறு செய்தனராம்.

மேலை நாட்டிலே ஹென்றி வார்டு என்ற இளைஞர் ஒருவர் சிறந்த சொற்பொழிவாளராக விளங்கினர். அவர் ஒருநாள் கிறிஸ்துவ இளைஞர் சங்கத்திலிருந்து தந்தியொன்று கிடைக்கப் பெற்றார். அதில் "புகழின் பொருட்டு நீர் எமக்கு உபந்யா சம் செய்வீரா?" (Will you lecture for us for fame?) என்றிருந்தது. அதுகண்ட நுண்மதியுடைய அவ்விளைஞர், "Yes, F. A. M. E. Fifty and My Expenses" என்று பதில்தந்தி அனுப்பினராம்.

ஐரோப்பியர் நாட்டிலுள்ள பல்கலைக் கழகமொன்றில் பயின்றுவந்த மாணவனொருவன் மிகவும் கர்வமுள்ள வனாக இருந்தான். அவன் ஒரு சமயம் தலைவர் வேலாண்டு என்னும் அறிஞருடன் பேசும்போது "சாலமனுடைய பழமொழிகளில் மிக உயரிய அறிவுரைகள் நிறைந்திருப் பதாக எனக்குத் தோன்றவில்லை. அவற்றினும் பதின் மடங்கு சிறந்ததாக அனேக பழமொழிகளை என்னால் இயற்ற இயலும்" என்றான். அவனுடைய உண்மையான இயல்பை உணர்ந்திருந்த வேலாண்டு அவனைப் பார்த்து, "சரி, அப்படி யானால் நாளைக் காலையில் இரண்டு பழமொழிகளை நீயே செய்துகொண்டுவா பார்க்கலாம்" என்று பதில் இறுத்தார். இப்பதிலை எதிர்பாராத அம்மாணவன் முதலில் திகைப்

படைந்து பிறகு காலையில் செய்துகொண்டு வருவதாகக் கூறிச்சென்றான். ஆனால் அவன் பின்னர் திரும்பவே இல்லை.

இவைபோலும் அறிஞர் வரலாறுகளில் எண்ணிறந்த நிகழ்ச்சிகள் காணப்படுகின்றன. அவைகளைப் பயில்வதால் நாம் அடையும் பயன் நம் வாழ்க்கையில் நேரும் திகைப்புண்டு பண்ணும் சமயங்களில் மனம் தடுமாறாமல் விவேகத்துடன் நடந்து கொள்வதேயாகும். நம்மில் பலர் பிறரால் பரிகசிக்கப் படும் பொழுது அவர்களது நாவின் துடுக்கடக்க வழியறி யாது விழிக்கின்றனர். சிலர் அவர்களோடு பகைத்தும் கொள்கின்றனர். அதனால் நகைப்பு அதிகப்படுகின்ற தேயன்றி வேறல்ல.

இவ்வாறு பலர் கூடிக்கொண்டு ஒருவனைக் கேலிசெய் வதும், அவன் விழித்தால் கடைசியில் அவனுக்கு முட்டாள் பட்டம் கட்டிவிடுவதும் ஆங்கிலக் கல்லூரி மாணவர்களிடையே பெரிதும் காணப்படுகிறது. இச்ச மயங்களில் தந்திரமாகப் பதிலிறுக்க வழியறியாத மாண வர் நிலை இரங்கத்தக்கதாகும். சமயம் நேர்ந்தால் உரை யாடும் சமயங்களில் வஞ்சப் புகழ்ச்சியாகப் பேசிப் பிறரைத் தலையிரங்கச் செய்வதும் இக்காலத்தில் ஒரு திறமையாக ஆகிவிட்டது. ஆகையால் இக்குணமுடையோர் நம்மிடத்தும் அவரது திறமையைக் காட்ட முயல்வராயின் அக்காலங்களில் அவர் முறையைக் கொண்டே அவர்களைப் படியச் செய்வது அறிஞர் ஒவ்வொருவரும் தமக்கு இழுக்கு நேராமல் காக்கும் வழியாகும்.

பண்டைக்காலத்திருந்து இறந்த மொழிகளின் பொருட் செறி வையோ, இற்றை நாளில் வழங்கும் மொழிகளின் பொருட்செறி வையோ அறிவதற்கு மக்கள்தம் பெயர்களும் ஊர்களின் பெயர் களுமே மக்கட்டொகுதியால் உதவப்படும் கருவிகளாம்.

—சர். டி. பிலிப்ஸ்.

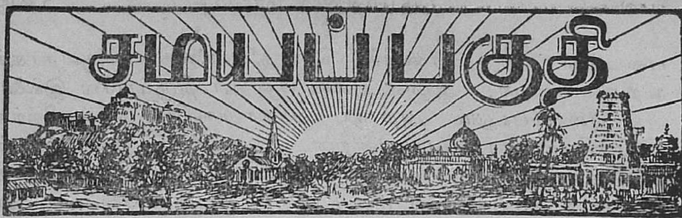

சிவஞானபோதக் கருத்து

[திரு மா. வே நெல்லையப்ப பிள்ளை அவர்கள், B. A.]

பதிப்புரிமை ஆக்கியோர்க்குரியது

(௨௪௧-ஆம் பக்கத்தொடர்ச்சி)

நான்காவது சூத்திரம் இரண்டாம் அதிகரணம்

45. இன்னும் ஒரு சாரார் (சாங்கியர்) உயிர் குண குணித்தன்மை இன்றிக் கேவலம் அறிவு மாத்திரமாய் நிற்கும் இயல்பு உடையது என்று கூறுவர். அறிவு மாத்திரையாய் நிற்கும் இயல்புடைய உயிரின்கண் நாம் காணுகிறபடி அறிவு வேட்கை (இச்சை) செயல்கள் நிகழ்தற்குக் காரணமில்லையே என்று அவரைக் கேட்பின் உயிரின்சந்நிதியில் உடலின்கண் கரணங்கள் செயற்படுதல் பற்றி அறிவு வேட்கை செயல்கள் நிகழும் என்று அவர் விடை பகர்வர்: அவ்வாறாயின் உடல் பிணமாகிற காலத்திலும் உறங்கும் காலத்திலும் அறிவு வேட்கை செயல்கள் நிகழ்தலை நாம் காணவில்லையே என்று அவரைக் கேட்பின் கரணம் ஒடுங்கினமையால் உடலின்கண் அறிவு வேட்கை செயல்கள் அப்பொழுது நிகழவில்லை என்றும் உயிரின் சந்நிதி என்பது எங்கும் நிறைந்து நிற்றல் (வியாபகம்) என்பது அல்லாமல் காந்தத்தின் முன் இரும்பு தொழிற்படுதல் போல உயிரின் முன் உடல் தொழிற்படுவதற்கு ஏதுவாயதோர் குண விசேடமே என்றும் அவர் விடை கூறுவர். சந்நிதி என்பதற்குச் சாங்கியர் கூறுகிற பொருள் கொண்டாலும் காந்தமானது தன் முன்பாக உள்ள இரும்பைத் தன் பக்கம் வரும்படி இழுத்தல் அல்லாமல் அதனைத் தன்னினின்றும் அகற்றுதல் செய்யாது; ஆனால் உயிரானது உடலினால் நினைத்தல் மறத்தல்களாகிய மாறுபட்ட தொழில்களையும் நிற்றல் இருத்தல்களும் ஓடல் நடத்தல்களும் ஆகிய மாறுபட்ட தொழில்களையும் செய்கின்றது. ஆதலால் காந்தமுன் இரும்பு போல உயிரின் சந்நிதியில் உடல் சேட்டிக்கும் என்று சாங்கியர் கூறும் கொள்கை பொருந்தாது என்று சைவ ஆசிரியர் கூறியருளினர்.

46. இன்னும் புராணிகர், கவுணர், பாதஞ்சலர், மிருதி நூலார், ஐக்கவாத சைவர் முதலியோர் ஆணவ மலத்தினுடைய உண்மையையும் இயல்பையும் அறியாமை காரணமாக உயிரின் இயல்பு பற்றி வேறு வேறு கொள்கைகள் கூறுவர். அக்கொள்கைகள் பற்றியும், அவை ஒன்றும் பொருந்து மாறில்லை என்பது பற்றியும் ஆசிரியர் கூறிய உரைகளைச் சிவநேயர்கள், சிவஞான சித்தியாரில் காண்க. அவற்றையெல்லாம் இங்கே கூறப்புகின் உரை மட்டின்றி விரியும்.

47. இனி, மேலே கூறியவாறு ஆசிரியர் உயிரின் இயல்பைப் பற்றிய பல வேறு சமயக்கொள்கைகளையும் தத்துவக் கொள்கைகளையும் மொழிந்து அவையெல்லாம் உண்மைக்குப் பொருந்துவன அல்ல என்று மறுத்தபின் ஆன்மாவின் உண்மை இயல்பு குறித்து அடியில் வருமாறு கூறுகின்றார்.— உயிர், என்றும் அழிவின்றி யிருக்கும் நித்தியப்பொருளாயும் எங்கும் நிறைந்திருக்கும் வியாபகப் பொருளாயு முள்ளது. குணமானது குணியினின்றும் பிரிக்கப்படாத தன்மையுடையதாதலின் உயிரின் குணமாகிய அறிவும் அவ்வாறே நித்தியமாயும் வியாபகமாயு முள்ளது. நித்தியம் என்பது என்றும் அழிவில்லாது நிற்குந்தன்மை (immortality); வியாபக மென்பது எங்கும் நிறைந்து மேலிட்டிருக்கும் தன்மை (that which pervades) வியாப்பியம் என்பது வியாபகப்பொருளில் நிறைந்து அதன்கண் அடங்கியிருக்குந் தன்மை (That which is pervaded) வியாத்தி என்பது சம நிறைவு. வியாபகம், வியாப்பியம், வியாத்தி என்னும் வடமொழிச் சொற்களுக்கு முறையே 'மேலிடும் நிறைவு' 'அடங்கும் நிறைவு' 'ஒப்பு நிறைவு' என்று நாம் தமிழ்மொழியிற் கூறலாம். உயிரின் வியாபகமானது ஒன்றனைச் சார்ந்து நிற்கும் வசித்துவரும் வியாபகமாகும். உயிரின் வியாபகம் சிவத்தினுடைய வியாபகம் போல் ஒரு பொருளைச் சாராது தனித்து நிற்கும் வியாபக முடையதன்று. உயிரும் சிவமும் வியாபகப் பொருள்களாயினும் உயிர் சிவத்தினல் அறிவிக்கப்படும் நூல சித்து; சிவம் எவராலும் அறிவிக்கப்படாமல் தானே தனிப்பேரொளிப் பொருளாய் எவற்றையும் அறியுஞ் சூக்கும சித்து; சிவம் அருட்சித்து; "உயிர் அவ்வருளைச் சேருஞ் சித்து. சிவம் உயிரினது பிறப்பு இறப்புக்களைக் கெடுத்துப் புத்தி முத்தி அளிக்குஞ் சித்து." உயிர் அப்புத்தி முத்தி போகங்களில் அழுந்துஞ் சித்து. இங்ஙனம் உயிர் தன் இயல்பில் (சொரூபஇயலில்) நித்தியத்துவமும் வசித்துவரும் வியாபக முடையதாயினும் செம்பிற் களிம்புபோல அநாதியே அதனைப் பற்றியுள்ள ஆணவமல மறைப்பால் தனது அறிவு வேட்கை (இச்சை)

செயல்கள் கெடாத வண்ணம் மறைக்கப்பட்டு அறியாமை (அவிச்சை) யை அடைந்து மலத்தன்மையாகிய பசுத்துவ முடையதாயிற்று. பசுத்துவ மடைந்த உயிர், கருவிகளைச் சாராத கேவல நிலையில் ஆணவமலத்தை மாத்திரம் சார்ந்திருத்தலினால் விறகிற்றீப்போல ஆணவமலத்தின் அளவு வியாபக முடையதாயிருக்கும் பின் உயிரின் அறியாமை நீங்கும் பொருட்டு, தோற்றுவிக்கும் முறையில் முறையே அசுத்தமாயா காரியங்களாகிய காரண சரீரம், கஞ்சுக சரீரம், குணசரீரம், சூக்கும சரீரம், தூல சரீரம், ஆகிய கருவிகளுடன் இறைவனால் சேர்க்கப்படுகின்றது; காரண சரீரமுதலிய ஐந்து அசுத்தமாயா உடல்களைக் குறிக்கிற வடமொழிப் பெயர்களுக்கு முறையே காரண உடல், சட்டை உடல், குண உடல், நுண் உடல், பரு உடல் என நாம் தமிழிற் கூறலாம்.

48. உயிர் எதனை எதனைப் பற்றியதோ அதன் அதன் மயமாய் வியாபித்து நிற்கும் இயல்புடையது ஆதலின் அது காரண சரீரம் முதலிய ஐந்து உடல்களில் எதனை எதனைப் பற்றியதோ அந்த அந்த உடல் மயமாய் அந்த அந்த உடலோடு ஒற்றித்து நிற்கும் வியாத்தி உடையதாய்த் தனது அறிவு வேட்கை செயல்களை நிகழ்த்துகின்றது. இவ்வாறு உயிருக்கு அறிவு வேட்கை செயல்கள் நிகழுங்கால் அந்த அந்த உடலாகிய கருவியில் விளங்கும் அருளொளியே அவ்வறிவு வேட்கை செயல்கள் விளக்க முறுதற்குத் துணையாயிருந்து அவ்விளக்கத்திற்குத் தக்கவாறு உலக போகத்தை நுகரச் செய்கின்றது. ஒடுக்கமுறையில் உயிர் கீழே முறையே தூல உடலிலிருந்து ஒவ்வொரு உடலிலும் விளங்குகிற அருளொளிக்குள் அடங்கித் தன் அறிவு வேட்கை செயல்களை நிகழ்த்தி ஒழுகும் பொழுது அவ்வுடல்களில் வியாபகமுடையதாய் அவற்றை யெல்லாம் முற்றிலும் தன்னுளடங்கித் தொழிற்படும்படி செய்து அவற்றின் பற்றுக்களை விட்டு நீங்குகிறது. இங்ஙனம் உயிர் அசுத்தமாயா கருவி உடல்களில் வியாபகமடைந்தபின் சுத்தமாயா கருவிகளினால் சுத்தமாயா உலகபோகத்தை நுகர்கின்றது. பின் உயிர் சுத்தமாயா கருவிகளிலும் வியாபகமும் அவ் வியாபகத்துக்குரிய நித்தியத்துவமும் அடைந்து அதன் பற்றையும் விட்டு நீங்கி மேலான வீட்டின்பம் பெறுகின்றது.

49. மேலே சுருக்கமாகக் கூறப்பட்ட உயிரின் சகல நிலை வளர்ச்சி முறைமையினால் உயிரானது மலமறைப்பினால் அடைந்திருக்கிற வியாபகத் தடையையும் நித்தியத்துவத் தடையையும் தன்னை விட்டு நீக்கும் பொருட்டு அதற்கு உலக

வாழ்வை இறைவன் பேரருளினால் தந்தருளினான் என்பதும், உயிரானது எந்தெந்தக் கருவியில் விளங்கும் அருளொளிக்குள் ளடங்கி ஒழுகுமோ அந்த அந்தக் கருவியில் வியாபகமாயிருக் கிற மலமறைப்பினின்று நீங்கி, மலமறைப்பு நீங்கின அளவுக் குத் தக்கவாறு வியாபகத்துவத்தையும் நித்தியத்துவத்தையும் அடையும் என்பதும், உயிரானது உலக வாழ்வில் தன் அறிவு வேட்கை செயல்களை நிகழ்த்தி அநுபவமடைந்து அவ் வநுபவத்தின் பயனாக அறிவு வேட்கை செயல்கள் திருந்தப் பெற்றுச் சுத்த மாயா புவன போகத்தைச் சுத்த மாயா கருவி களால் நுகர்தற்கு ஆயிரக்கணக்கான பிறவிகளும் வினைச் சட்டமும் (Law of Karma) இன்றியமையாது வேண்டப் படுவன என்பதும் தெளிவாகும். உயிரானது அசுத்தமாயை யின் தொடர்பையும் சுத்தமாயையின் தொடர்பையும் விட்டு நீங்குதற்கு வேண்டப்படும் சாதனங்களும் சாதனங்களாற் பெறப்படும் பயன்களும் பின்னர் உண்மை அதிகாரத்திற் கூறப்படும்.

(தொடரும்)

பண்டைத் தத்துவம்

[காழி. சிவ. கண்ணுசாமி B. A.]

நமக்கு மேலும், கீழும், நம்மைச் சுற்றிலுமுள்ள இவ்வுலகம் எல்லாம்வல்ல ஒரு பொருளாற் படைக்கப்பட்டது. அப்பொரு ளின் ஆற்றலை மக்களாய்ப் பிறந்தவர்களாற் கணக்கிட்டறிய முடியாது; அப்பொருளுக்கு எத்தகைய இயற்பெயருங் கிடை யாது; ஏன்? பெயரென ஒன்றிருந்தால் ஒரு தனிப்பட்ட ஆள் இருத்தல் வேண்டப்படுமாகலின். எனவே, பெயர் குறி யாமலும், பரம்பொருள் ஒன்று உண்டென்பதை மட்டுங் குறிக்கும் வகையிலும் “நான்” என்றும், “அவன்” என் றும் “கடந்த அறிவினன்” என்றும் அப்பொருள் வணக்கத் துடன் கூறப்பட்டு வந்தது.

ஒருவரும் “அவனை”த் தேடிக் கண்டறிதல் முடியாது; எனினும், அவனுடைய படைப்புக்களை நோக்கி ஆழ்ந்து உன் னிய ஞானிகள் மட்டும் அவனைப்பற்றிய சில உண்மைகளைக் குறிப்பாய் அறியக்கூடும்.

அவனால் உலகிற் படைக்கப்பட்ட இயற்கைப் பொருள் கள் பலவற்றுள்ளுஞ் சிறந்தவையாக மக்களனைவர்க்குந் தோன்றியவை ஞாயிறும், திங்களும், நாள்களும், திரிதரும்

ஏனைய கோள்களுமே யாம். அவற்றின் செலவு நட்பங்களை ஆய்ந்து கற்றலே அவற்றைப் படைத்தவனை ஆராய்ந்தறிவ தாகும். எனவே, கோணூல் என்னும் ஒளிநூலறிவு வளர வளரத் தத்துவம் வளர்ச்சியுற்றது. ஞாயிறு பருவத்திற் கேற்றவாறு பெயர் மாறுவானாயினன். கோடைப் பருவத்திற் படைப்பவன் என்றும், கூதிர்ப்பருவத்திற் காப்பவன் என்றும், மாரிகாலத்தில் அழிப்பவன் என்றும் அவனுக்குப் பெயர் கள் உண்டாயின. அதன்பின் மக்கள் தம் பகைவர்களை அழிக்கக்கருதிய காலத்தில் ஞாயிற்றின் அழித்தற் பெற்றி யைப் பராவுதலும், இனவளர்ச்சியையோ செல்வ வாழ்க்கை யையோ விரும்பியபோது முறையே படைத்தற் பெற்றியை யும் காத்தற் பெற்றியையும் பராவுதலும் இயற்கையாயின.

இவ்வாறு ஒன்றாக வெழுந்த ஞாயிற்றிற்குப் பலவாகிய பெயர்கள் உண்டாகவே, அப்பெயர்கள் ஒவ்வொன்றிற்கும் நாளாவட்டத்தில் ஒவ்வொரு தனிப்பட்ட வடிவு படைக்கப் படுவதாயிற்று. ஒரு பொருளுக்கு வடிவு படைக்கவேண்டு மென்றால் மக்களறிவைப் பொறுத்தவரையிற் பால் குறி யாமற் படைத்தல் என்பது முடியாது. பழக்க அறிவினால் பெண்ணைவிட ஆணே சிறந்ததென்று மக்கள் கண்டிருந்தார் களாயினும், ஆணும் பெண்ணுமாகிய அவ்விரண்டும் இல்லா விடின் உயிர்வளர்ச்சி யென்பதில்லை என்பதையும் அவர்கள் உணர்ந்திருந்தார்கள். உணரவே, கதிரொளி வீசும் ஞாயிறு ஆணென்றும், (பகலவன்) அக்கதிர்களை ஏற்கும் நிலம் பெண் ணென்றும் (நிலமகள்) இயல்பாக வகுத்துக்கொண்டார்கள்: இக்கொள்கை இந்நிலத்திற் பிறந்த மக்கட்கு உரியதேயா யினும், வானுலகங்களிலுள்ளோராகக் கருதப்படுவோர்களுக்கு ஏற்றதாகாது என்பதை எளிதில் உணர்ந்தார்கள். ஆகவே முற்றோன்றிய இரண்டு உணர்வுகளையும் ஒன்றுபடுத்திப் பரம் பொருள் என்பது ஆணும் பெண்ணுமாகிய இருவடிவுங் கலந்த ஒன்று என்ற முடிவிற்கு வந்தனர் (அம்மையப்பன்). எனினும், மக்களைப்போன்றே இருபெற்றித்தாய இப்பரம் பொருளும் இணைவிழைச்சு வேண்டுமென்றல் கடவுட் பழி யாமாதலின் பெண்பெற்றி என்றும் முதிரா இளங்கன் னியே என முடித்தனர்.

“அகிலாண்டகோடி யீன்ற அன்னையே பின்னையுங்
கன்னி யெனமறைபேசும் ஆனந்த ரூப மயிலே”

என்றார் தாயுமானார்.

[இக்கட்டுரை தாமஸ் இன்மன் என்ற ஆங்கிலப் பேரறிஞரின் கருத்தைத் தழுவியெழுதப்பட்டதாகும்.]

இலக்கணமும் இலக்கியமும்:
LANGUAGE AND LITERATURE

குறுந்தொகை

[இலந்தையடிகள் வித்துவான் இரா. சிவ. சாம்பசிவன்]
(பதிப்புரிமை ஆசிரியர்க்கே)

(முன் ௩௩௪-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி)

தமிழ்நூல் தொகைகளுள் எட்டுத்தொகை நூலைச் சார்ந்த குறுந்தொகை என்னும் நூல் மிகப் பழமையானது. அத்தொகை நூல் பூரிக்கோ என்பவரால் தொகுக்கப் பட்டதாகும். அந்நூல் செம்மையான முறையில் திருத்தமான பாடங்களுடன் செய்யுட்கள் பதிப்பிக்கப்பெற்றுக் கிடைக்கப்பெறாமை வருந்தத்தக்கது. எனினும் அக்குறைபாட்டினை ஒருவாறு நீக்குதற் பொருட்டுச் சென்னைச் சர்வகலாசங்கத்தார், திரிசிபுரம் மகாவித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளை யவர்களின் மாணவரும், புறநானூறு, மணிமேகலை, பெருங் கதை, சிலப்பதிகாரம், பத்துப்பாட்டு, ஐங்குறுநூறு, பரிபாடல் முதலாய பன்னூற் பதிப்பாசிரியருமான மகாமகோபாத்தியாய, தாக்ஷிணாத்திய கலாநிதி, டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதய்யர் அவர்களைக் கொண்டு பதிப்பிக்க ஏற்பாடுசெய்துள்ளமை நந்தமிழுலகம் அறிந்ததே.

குறுந்தொகையில் ஒவ்வொரு செய்யுளிலும் விழுமியபொருளும் சொற்சுவையும் அமைந்து விளங்குவதைக் காணலாம். ஆயினும் பெரும்பாலும் ஒவ்வொரு செய்யுளும் பல்வேறான பாடங்களைக் கொண்டுள்ளது. செய்யுட்களின் ஆசிரியர்கள் பெயர்களிலும் பாட பேதங்கள் பலவாகக் காணப்படுகின்றன. ஆசிரியர் பெயர் இல்லாப்பாடல்களும் பல உள. படுமத்து மோசிகீரனார், படிமத்து மோசிகீரனார், படுமரத்து மோசிகீரனார், படமத்து மோசிகீரனார், படுமாற்றூர் மோசிகீரனார் எனப் பெயர்கள் பல காணப்படுதலை அறிக. மேற்குறிக்கப்பட்ட பெயர்கள் யாவும் படுமாற்றூர் மோசிகீரனார் என்னும் ஒரு புலவரையே குறிக்கும் என்பது சற்று நுணுகி ஆராய்வார்க்குப் புலனாகாது போகாது. புலவர் பெயர்களே ஐயுறத்தக்கவாறு பல்வேறு பாடங்களுடன் காணக்கிடக்கும் நிலையில் அன்னார் தம் செய்யுட்களில்பாடபேதங்கள் பலவாகக் காணப்படுதலும் பெரு வியப்பாமோ? பன்னூறாண்டுகளாகச் செய்யுட்களைப்பெயர்த்துப் பெயர்த்து ஓலைகளில் எழுதிவந்தனர் நம் முன்னோர். ஓலையெழுத்துக்களின் வடிவவிலை எழுதுவோர் திறனுக்கேற்ப அமைந்து, கற்போர் தகைமைக்கியையப் பல்வேறு பாடபேதங்களுடன் பிற்காலத்தில் வெளிப்படலாயிற்று. ஏடெழுதுவோர்களால்

நிகழ்ந்துள்ள பிழைகள் மிகப் பலவாகும் என்பதை ஓலையினின்றும் ஒரு நூலைப் பெயர்த்தெழுதுவோர் தம் அநுபவத்தில் நன்கறிவர்.

பாடபேதங்கள் பலவாதலினால் செய்யுட்களின் செம்பொருள் காணலில் ஐயுறவு தோன்றுகின்றது. நேரான பொருளைவிடுத்து வலிந்து பொருள் கொள்ளவும் முரணான பொருள் கொள்ளவும் முந்துகின்றோம். அத்தகைய நிலையில் குறுந்தொகையில் பல செய்யுட்கள் உள்ளன. ஆராய்ச்சியில், செம்பொருள் காணுங்கால் பாடபேதங்கள் பலவற்றையும் கொண்டு பொருள்கண்டு அவற்றுள் விழுமியபொருளைக்கொண்டு பிறவற்றையும் குறிப்பித்திடின் பின்னர் அப்பகுதிகளை ஓதுவார் தம் ஆராய்ச்சிக்கு அவற்றைப் பெரிதும்பயன் படுத்திக் கொள்வர். நம் கருத்திற்குரிய பாடத்தைக்கொண்டு பிறவற்றை மிகைஎன்று குறிக்காது விடலும் நேரிதன்றாம்.

ஆதலின் ஒரு செய்யுளை எல்லாவகையிலும் ஆராய்தற்குரிய முறையை நாம் அமைத்தல்வேண்டும். சிறந்தபாடபேதமாக நமக்குப் பழைய ஏடுகளினாலோ, சான்றோர்கள் இலக்கண இலக்கிய உரைகளில் உதகரித்துக் காட்டியுள்ள இடங்களினாலோ ஆதாரம் காட்டுதற் கில்லையெனில் நம் மதியூகத்தினால் இவ்வாறாதல் வேண்டும் எனத்திருத்தியமைத்தல் சிறந்ததன்றாம். அம்மட்டோ, பிற்காலத்தில் தோன்றும் தமிழ்நூற் பயிற்சிபெறுவார் தவறான நெறியில் பல பொருள்களைப் பயில்வாராகித் தமிழ்மொழி தன் பண்டைப் பெருமையிழத்தற்குரிய நிலையை எய்துமாறு செய்திடத்தக்காருமாவர். ஆதலின், நெறியின் ஆராய்ந்து பல்வேறு பாடங்களில் சிறந்த பாடத்தின் உண்மைப்பொருளை விளக்கிப் பிறபாடபேதங்களையும் கீழ்க்குறித்திடுதலே நன்முறையாம். அதுவன்றி, நமக்குத் தோற்றுமாறு பொருள் பொருந்துவதாயினும் பிறிதோர்பாடம் கற்பித்தல் தக்கதன்றாம். அந்நிலையில் குறுந்தொகையில் ஒவ்வொரு செய்யுளும் அமைந்துள்ளன; எனினும் அவற்றில் ஒன்றை ஈண்டு ஆராய்வோம்:—

மருதம்

"நீகண் டனையோ கண்டார்க் கேட்டனையோ
ஒன்று தெளிய நசையினம் மொழிமோ
வெண்கோட் டியானை சோனை படியும்
பொன்மலி பாடிலி பெறீஇயர்
யார்வாய்க் கேட்டனை காதலர் வரவே." (75)

என்பது தலைமகன் வரவுணர்த்திய பாணற்குத் தலைமகள் கூறியது. இதனை இயற்றியவர் படிமத்து மோசிகீரனார் என்பவர் ஆவர். குறுந்தொகையில் படிமத்து மோசிகீரன் பாடியதாக 33, 75, 383 என்னும் மூன்று செய்யுட்களும், படுமாற்றூர் மோசிகீரன் கொற்றன் பாடியதாக (376) ஒருசெய்யுளு முள்ளன. படிமத்து மோசிகீரனார் என்பது படுமரத்துமோசிகீரனார் என்றும் படுமாற்றூர் மோசிகீரனார்

என்றும் படமாத்து மோசிகீரனுர் என்றும் காணப்படுகின்றன. படுமாற்றூர் மோசிகீரன் கொற்றனுர் என்றும் ஒருபெயர் காணப்படுகின்றது. மோசி என்பதையடையாகக்கொண்டு எணிச்சேரிமுடமோசியார், மோசிகீரனுர், மோசி கொற்றனுர், மோசிக்கரையனுர், மோசிசாத்தனுர் என்னும் பெயர்கள் காணப்படுகின்றன. குறுந்தொகையில் 377-வது செய்யுளை பாடியவர் மோசிகொற்றன் என்றும் 59, 84-வது செய்யுட்களைப்பாடியவர் மோசிகீரனுர் என்றும் அறியலாம். நினைவொடு ஆராயுமிடத்து மோசி என்பது ஒருரின் பெயராகவும் கீரன் என்பது இயற்பெயராகவும் கொள்ளுதல் வேண்டும். சிலர் மோசி என்பது தந்தையின் பெயர் என்பர். படித்து, படமாத்து, படுமாத்து, படிமரத்து, என்பன யாவும் பாடபேதங்கள் என்பதும் படுமாற்றூர் சிவகங்கைக் கருகிலுள்ள ஒரூர் என்றும் அறியலாம். மோசிகீரன் என்னும் புலவரையே மோசுகீரன் எனவும் படிமத்து மோசிகீரன் எனவும், படமாத்து மோசிகீரன் எனவும், படிமத்து மோசிகீரன் எனவும், படிமத்து மோசிகீரன் கொற்றன் எனவும், படுமாற்றூர் மோசிகீரன் என்றும் கூறினர் என்பதும் புலனுகும். இப்பாடலை ஆராய்ந்துவிட்டு ஆசிரியர் மோசிகீரனுரைப் பற்றியும் அவரால் இயற்றப்பட்ட பிறபாடல்களைப் பற்றியும் ஆராய்வாம்.

படுமாற்றூர் மோசிகீரனுர் பாடியது

படுமாத்து மோசி கீரனுர் படுமரத்து மோசி கீரனுர் படிமத்து மோசி கீரனுர் படமரத்து மோசி கீரனுர்	பிரதிபேதங்கள்

நீகண் டனையோ? கண்டார்க்கேட் டனையோ?
ஒன்று தெளிய நசையினம் மொழிமோ ;
வெண்கோட் டியானை சோனை படியும்
பொன்மலி பாடிலி பெறீஇயர்;
யார்வாய்க் கேட்டனை? காதலர் வரவே.

என்பது, தலைமகன் வரவுணர்த்திய பாணற்குத் தலைமகள் கூறியது. அதாவது, தலைவன் பரத்தையைச் சார்ந்தொழுகி வந்தமையை அறிந்த தலைவி ஊடினளாக; அதனை உணர்ந்த தலைவன் அவளது ஊடலைத் தணிப்பான் கருதிப் பாணனை வாயிலாக விடுப்ப, வந்தடைந்த பாணனை நோக்கித் தலைவி கூறியது என்க.

பிரதி பேதங்கள்

1. 'ஒன்று தெளிய நசையினம் மொழிமோ'—

(அ) 'என்று கேளிய தகையினை மொழிமோ'
(ஆ) 'ஒன்று தெளிய நகையின மொழிமோ'

2. பொன்மலி பாடிலி பெறீஇயர்'—

(அ) 'பொன் மலி பாடிலி பெறீஇயர்'
(ஆ) 'பொன் மலி பாடினி பொறீஇயர்'
(இ) 'பொன் மலி பாடினி பெறீஇயர்'

3. 'கண்டார் கேட்டனையோ'—

'கண்டார்க் கேட்டனையோ'

4. 'வெண் கோட்டியானை பூஞ்சுனை படியும்'—

(அ) 'வெண் கோட்டியானை சோனை படியும்'
(ஆ) 'வெண் கோட்டியானை பூஞ்சுனை படியும்'
(இ) 'வெண் கோட்டியானைச் சேரனைப் பாடியும்'
(ஈ) 'வெண் கோட்டியானைச் சேனை படியும்'

இவை பாடபேதங்களாகக் காணப்படினும் இவைகளில் ஒன்றைக் கொள்ளாது, 'வெண்கோட்டியானை சோணை படியும், பொன்மலி பாடலி பெறீஇயர்,' என்னும்பாடங் கொள்வாருமுண்டு. டாக்டர் உ. வே. சாமிநாத அய்யரும் இப்பாடங் கொண்டுள்ளார் என்பது தெரியவருகிறது. அத்தகைய பாடம் பிரதிகளில் காணப்படவில்லை. ஆதலால் அது நுண்மதிகொண்டு ஆய்ந்து கூறும் பாடமாகும். கிடைத்துள்ள பிரதிபேதங்களைக்கொண்டு ஒருவகையான் உரைகூறிப் பின் பொருந்துமாறு ஊகித்த பாடவகையாலும் உரை காண்போம்.

பதவுரை

பாடுஇலி — பெருமையில்லாத பாணனே; (காதலர் வரவு— காதலர் வருகையை;) நீ கண்டனையோ — நீயே பார்த்தாயோ?; கண்டார்க் கேட்டனையோ — தலைவன் வருதலைக் கண்டவர்களைக் கேட்டு அறிந்தனையோ?; ஒன்று தெளிய நசையினம் — இவ்விரண்டில் ஒன்றை அறிந்துதேற விரும்பினேம்; மொழிமோ — சொல்லுவாயாக: வெண் கோட்டு யானைசோனைபடியும் — வெண்மையான கொம்பு (தந்தங்) களையுடைய யானை வெள்ளநீர்ப் பெருக்கிலேதான் படியும்; (அதுபோல், தலைவன் பரத்தையர் சேரியிற்றான் தங்குவான்) பொன் மலிபெறீஇயர் — பொன்னை மிகுதியாகப் பெறும் பொருட்டு; காதலர் வரவு—(என்னை மகிழ்விக்க உரைக்கும்) காதலர் வருகையை; யார் வாய்க்கேட்டனை — எவரிடமிருந்து கேட்டாய்? ஏ—அசை.

"வெண்கோட்டியானை சோனை படியும்' என்றது, வெண்மையான கொம்புகளை யுடைய யானை வெள்ளநீர்ப் பெருக்கிலேதான் படியும். அதுபோலத் தலைவன் பரத்தையர் சேரியில் தங்கியவனுய் அவர்களைத் தனிவிடாது தானும் அவரோடு சென்று நீர் குடைந்தாடுவன் என்பது தோன்றக் கூறினள் என்க. இது தலைவி புலந்து கூறியமொழி.

இச்செய்யுள் மருதத்திணைக் குரியதாகலின் 'பூஞ்சுனை' என்பது பொருந்தாது. சுனை — குறிஞ்சித் திணையது. கண்டனையோ,

கேட்டனையோ — ஓகாரங்கள் வினாப்பொருளன. நசை — விருப்பம். நசையினம் — தன்மைப்பன்மை. மொழிமோ — மோ — முன்னிலையசை. கோடியானை — கோட்டியானை — இகரம், குற்றியலிகரம். பொன்மலி — மலிபொன் — நிறைந்தபொன் — முன்பின் மாறிய மொழித்தொடர். பாடு — பெருமை, பெறீஇயர் — உயிரளபெடை, பெறும் பொருட்டு என்னும் பொருளது. வரவு — தொழிற்பெயர்.

பாணனைப் 'பாடிலி' என்றாள், பாணன் தலைவனிடத்தும் தன்னிடத்தும், பரத்தையரிடத்தும், பொன்பெறற்காகப் பொய்யும் மொழிவான் ஆதலினாலும், முன்னர்ப் பலர், தலைவர்வரவு கூறிப் பொய்புகன்று தலைவியிடம் பொன் பெற்றுச் சென்றுள்ளார் ஆதலினாலும், அத்தகையாரிடம் வினவித்தெரிந்து வந்தவனோ என்பது கருதிப் பாடுஇலி எனவிளித்துப் பின் தன் ஆவல் மீதூரத் தலைவன் வருகையிற் றலைவி விருப்பு மிக்குடையாளாதலின் அவன் வரவுண்மையை அறிதல் வேண்டியும், 'கண்டனையோ? கேட்டனையோ? யார்வாய்க்கேட்டனை?' என்று வினவி, உண்மை யுணர விரும்பினாள் என்க.

இச்செய்யுள் ஐந்தடிகளையுடையதாகக் காணப்படுகின்றது. இச்செய்யுள் தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், கற்பியலில், நச்சினார்க்கினியர், இளம்பூரணர் என்னும் இருபேருரையாசிரியர்களாலும் தரப்பட்ட இரண்டே இடங்களில் முழுமையும் கிடைக்கின்றது. தொல்காப்பியம், சொல்லதிகாரம், கிளவியாக்கத்தில் ஓரிடத்தில் ஓரடிமட்டும் உதகரிக்கப்பட்டுள்ளது. 'வெண்கோட்டியானை சோனைபடியும்' என்னும் மூன்றாம் அடிக்கும், பொன்மலி பாடிலிபெறீஇயர்' என்னும் நான்காம் அடிக்கும் தொடர்பு நன்கு பொருந்துவதாக இல்லை. பொருந்துமாறு மூன்றாம் அடியை இயைத்து ஆங்கு வேண்டுவன தந்துரைக்கவேண்டி யுள்ளது. ஆதலின் இச்செய்யுளில் ஓரடி விடுபட்டிருத்தலும் கூடும் என்பதும் கருதற்குரியதே. ஆதலின் இச்செய்யுளின் உண்மை நிலை ஆராயத்தக்கதே.

மேற்கோள் விளக்கம்

1. "நீகண்டனையோ......காதலர்வரவே"—
"இது தலைவன் வரவை விரும்பிக் கூறியது"

(தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், கற்பியல். 673 பக் (பவானந்)

2. "நீ கண்டனையோ...... காதலர்வரவே"—"இது
வருகின்றான் என்று உழையர்க்குக் கூறியது"

தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், கற்பியல், இளம்பூ-பக் 247-8.

3. "வெண்கோட்டியானை சேனைபடியும்"—"இனச்
சுட்டில்லாப் பண்புகொள் பெயர்க்கொடை,
வழக்காறல்ல செய்யுளாறே"

—(தொல், சொல்-சூ18, இளம்பூரணம்-மேற்கோள்.)

4. இச்செய்யுளைத் தலைவன்வரவை 'விரும்பிக்கூறியது' என்னும் துறைக்கு உதாரணம் கூறுவர் நச்சினார்க்கினியர்.

'வெண்கோட்டியானை பூஞ்சுனை படியும்' என்றுகொள்ளின், யானை-தலைவனாகவும், பூக்கள்-பரத்தையராகவும்; சுனை-பரத்தையர் சேரியாகவும், புலனாகுமாறு அமைத்தது உன்னி மகிழற்பாலது.

தலைவன் பரத்தையரோடு சென்று நீராடலுமுண்டு என்பதை விளக்குவதும் அறிக. இதனை, 'காலை எழுந்து கடுந்தேர் பண்ணி' என்ற குறுந்தொகைச் செய்யுளாலும் அறிக. யாழ்ப்பாணம், திருவாளர் சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளை யவர்கள், தம் தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரப் பதிப்பில்,

"நீகண் டனையோ கண்டார்க் கேட்டனையோ
வென்று கேளிய தகையினை மொழிமோ
வெண்கோட் டியானை சோனை படியும்
பொன்மலி பாடிலி யெறீஇயர்
யார்வாய்க் கேட்டனை காதலர் வரவே"

என, 382ம் பக்கத்தில் பதிப்பித்திருத்தல் அறிக.

மெய்ப்பாடு—இளிவரலைச் சார்ந்த நகை.

பயன்—ஊடலொழித்தல்.

நீகண் டனையோ கண்டார்க் கேட்டனையோ
ஒன்று தெளிய நசையின மொழிமோ
வெண்கோட் டியானை பூஞ்சுனை படியும்
பொன்மலி பாடலி பெறீஇயர்
யார்வாய்க் கேட்டனை காதலர் வரவே.

என்று பாடங்கொண்டு,

"காதலர் வருகையை நீ கண்டயோ? கண்டாரைக்கேட்டு அறிந்தனையோ? யார்சொல்லக் கேட்டனை? இவற்றில் ஒன்றைத் தெளிய நாம் விரும்பினம்; சொல்லுக; வெண்மையான தந்தங்களையுடைய யானையானது பூக்கள் நிறைந்த சுனையிற் படியும் பொன்மிக்க பாடலி என்னும் (திருப்பாதிரிப் புலியூர்) நகரைப் பெறுவாயாக" என்று உரை கூறலும் பொருந்தும். பாணர்களுக்குப் பொன்னாற் செய்த தாமரை மலரை யளித்து வந்தமைபோலப் பொன்னாற் செய்த பாடலி மலரையும் அளித்து வந்தனர் என்க. பல்லவவரசர் காலத்தில் திருப்பாதிரிப்புலியூர் மிகச் சிறப்புற்றிருந்தமையும், அதற்குப் பாடலிபுத்திரம் என்னும் பெயர் இருந்தமையும் அறிக. பெறீஇயர் என்பதை வியங்கோள் வினைமுற்றாக்கி உரை கூறியதாம். பொன்மிக்க பாடலி மலரைப் பெறற்பொருட்டு எனக்கொண்டு வினை யெச்சமாக்கி,

'வெண்கோட்டியானை சோணைபடியும்
பொன்மலி பாடலி பெறீஇயர்'

எனப்பாடம் கொண்டு 'வெண்மையான தந்தங்களையுடைய யானை சோணை நதியிற்படிகின்ற பொன்மிக்க பாடலிபுரத்தைப் பெறும் பொருட்டு' எனப்பொருளும் கூறுவர்! இயர், இய, என்பன எதிர் காலம் பற்றிவரும் வினையெச்சம்; தொல்-சொல்-வினை இயல் 228 (31.) பாடலிபுரத்தைப்போன்ற சிறப்பினைப் பெறுதல் என்க. இங்ஙனம் கூறலை நற்றிணை எட்டாவது செய்யுளாலு மறிக. சோணை, கங்கையின் உபநதி. அதன் கரையில் அமைந்தது கி. மு. 5 ம் நூற்றாண்டில் அஜாதசத்துருவால் நிருமிக்கப்பட்டு, கி. பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டுவரைச் சிறந்து விளங்கி அழிவுற்ற பாடலிபுரம். இந்நகர் பொன் முதலிய வளம் மிக்கது. அதனால் அந்நகரைப் பெறுதலைச் சிறப்பாகக் கொள்வர். சோணைநதிக்கரையி லிருக்கும் பாடலிபுரத்தைப்பற்றி, அகநானூற்றில், 265-ஞ் செய்யுளில்,

"பல்புகழ் நிறைந்த வெல்போர், நந்தர்
சீர்மிகு பாடலிக் குழீஇக் கங்கை
நீர்முதற் கரந்த நிதியங் கொல்லோ"

என்று கூறப்பட்டிருத்தல் அறிதற்பாலது. இவ்வடிகள் வந்த அகநானூற்றுச் செய்யுள் மாமூலனாரால் பாடப்பட்டது. அம்மாமூலனாரும் மோசிகீரனார் காலத்தவரே. இச்செய்யுள் பொருள்வயிற் பிரிந்ததலைவனது பிரிவிடை வேறுபட்ட தலைமகள் ஆற்றாமை மீதூரத் தோழிக்குக் கூறியது. "தோழியே, வெம்முனை அருஞ்சுரம் இறந்தோராகிய தலைவர், நம்மினும் வலிதாத் தூக்கிய பொருள், இமயச் செவ்வரை மானுங் கொல்லோ? பல்புகழ் நிறைந்த வெல்போர் நந்தர், சீர்மிகு பாடலிக் குழீஇக் கங்கைநீர்முதற் கரந்த நிதியங்கொல்லோ? எத்தகையது?" (நம்மினும் அது சிறப்பின்றாயின் நம்மைத் தனித்து விடுத்துப் பிரிந்து செல்வரோ) என்னும் பொருள்பட அமைந்திருத்தலை யறிக. சோணைநதிக்கரையில் கி. மு. ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் நிறுவிய பாடலிபுத்திரம் பொன்மிகுதியும் வாய்ந்தது என்பது மெய்ம்மையே எனினும் இக்குறுந்தொகைச் செய்யுளில் அந்நகரையே குறித்தோதினார் ஆசிரியர் என்றற்குப் பிறசான்று ஒன்றுங்காணோம். பெறுதற்குரிய நகராகவும் அதுவே பேறாகவும் கூறுதலில் ஏதேனும் சிறப்புப் பொருள் இருத்தல் வேண்டும். வடமொழி நூல்களில் அப்பொன்வளம் பழுநிய நன்னகர் குறிக்கப் பட்டிருத்தலில் யாதொரு வியப்பும் இன்று. என்னையோ எனின், சிறந்த வடமொழிவாணரிற் பல்லோர் வடநாட்டவரும், வடநாட்டு மன்னர்களால் போற்றிப் புரக்கப்பட்டவர்களுமேயாவர் ஆதலின் என்க. மற்றும் மோசிகீரனார் பாடியபாடற்றொகுதிகளில் பிற செய்யுட்களில் யாண்டும் இப்பொன்மலி நன்னகரைக் குறியாதிருத்தலும் அறியலாம். தலைவன் தலைவி தமக்கிடைச்சென்று ஊடலொழிப்பான் புக்க பாணன் நகர் பெறற்கோ கருதுவன்! அவன் மகிழப் பொன்னே, பொன்னாலாய பூணோபெறின்

அமையும் அன்றோ? ஆதலின் தமிழ்நாட்டில் நிகழ்வதாகக் கருதப்படும் ஒரு புலனறிவழக்கத்திற்கு வடநாட்டிலுள்ள ஒரூரினைப் பெறற்பொருட்டுத் தலைவன் வருகையைத் தலைவியிடம்சென்று பாணன் கூறியதாகக் கொள்ளல் வலிந்து பொருள் கொள்ளுதலாம். மற்றும், வடநாட்டுநகர் ஒன்று தமிழ் நாட்டுப் பழைமையான நூலில் காணக்கிடக்கின்றது. ஆதலின், தமிழர்க்கு அவ்வடநாட்டுச் சம்பந்தமுண்டு எனக் கற்பிப்பதுவேண்டிக் கூறல் பொருந்துவதாமோ?

'பரத்தையர் தனித்தாராய்ச் சென்றாடவிடாது' என்பது ஆதாரமின்றிக் கூறுவதுமன்றாம்.

"காலை எழுந்து கடுந்தேர் பண்ணி
வாலிழை மகளிர்த் தழீஇய சென்ற
மல்லல் ஊரன் எல்லினன் பெரிதென"

—நறு. 45

என்னும் செய்யுளால் தலைவன் பரத்தையரோடு நீராடல் உண்டு என்பது புலனாம்.

பாடலி—என்பதற்குப் பாடலமலர் (பாதிரிப்பூ) என்று கொள்ளுதலேனும், திருப்பாதிரிப் புலியூர் என்னும் தமிழ் நாட்டு நன்னகரையே கொள்ளுதலேனும் இயைபுடைத்தாமன்றோ! தென்னாட்டுப் பாடலிபுரமான திருப்பாதிரிப்புலியூர்க்கு அத்தகைய பெருமையுண்டோ என்பதை ஆராய்வதும் நலமாகும். சரித்திர ஆசிரியரான ஸ்மித் துரைமகனார்:—'திருப்பாதிரிப் புலியூர் என்பதற்குப் பாடலிபுத்திரம் என்றபெயர் உண்டு' என்பதை நன்குவிளக்குகின்றார். சமணர் காலத்து அந்நகர் பீடுற்றிருந்தது என்பது பெரிய புராணம் முதலிய நூல்களால் அறியலாம். மாணிக்கவாசகர் காலத்தும் அந்நகர் சிறப்புற்றிருந்தது. கடலூர் எனவழங்கும் நகர் பண்டு கூடலூர் எனவழங்கிவந்தது. அங்கு ஓராறு கடலோடு கலப்பதாம் என்பதும் அப்பெயரான் விளங்கும். அப்பேராறு கெடிலம் என்னும் பெயரோடு இக்காலத்து வழங்குவதும் அறிவோம். ஆதலின், 'வெண்கோட்டியானை சோணைபடியும், பொன்மலி பாடலி; என்று கொண்டு, 'வெண்மையான கொம்புகளையுடைய யானை, மழைநீர்ப் பெருக்கு மிக்குடையநீரிற் படியும் பொன்மிக்க பாடலிபுரம்' என்று தமிழ் நாட்டிலுள்ள திருப்பாதிரிப்புலியூரான பாடலிபுரத்தைக் குறித்தார் என்பதும் பொருந்து மன்றோ? சிலப்பதிகாரத்தில் சோணை, அல்லது சோணை என்னும் நதி வச்சிரநாட்டிலுள்ளதென்பது மட்டும் அறிகின்றோம். சோணை நதிக்கரைக்கண் இருந்த பாடலிபுரத்தைப்பற்றித் தமிழ்நூல்களில் பரக்கக் கூறக்காண்கிலோம். திருப்பாதிரிப்புலியூர்த் தலபுராணமேனும், சிலாசாஸனங்களேனும், கெடிலத்திற்குச் சோணை என்னும் பெயர் உண்டு என்பதையும், அந்நகர்க்குப் பாடலிபுரம் என்னும் பெயர் உண்டு என்பதையும் வலியுறுத்துமாயின் தமிழ்நாட்டுப்பழம்பதியொன்றின் சிறப்பு விளங்குவதாகும். பாடலிமலரைப்போல் பொன்னாற் செய்து வழங்கும் மரபுஉண்டு என்பதைப் பழந்தமிழ்நூல்கள் வலி

யுறுத்துமாயினும் சிறந்ததாம். அவ்வாறு ஆதாரங்கள் கிடைக்கப் பெருத வரையில், 'வெள்ள நீர்ப்பெருக்கிலேதான் யானை படியும். அதுபோல் பரத்தையர்சேரியிற்றான் தலைவன் உறைவான்; என் காதலன் வருகையை நீ—பொன்னை மிகுதியாகப் பெறும்பொருட்டுக்கூறினையோ? நீயே கண்டனையோ? கண்டாரைக் கேட்டனையோ? யார் வாய்க்கேட்டனை? இவற்றில் ஒன்றை அறியவிரும்பினம், சொல்' எனப் பொருள்கோடலே பொருத்தமாகும்.

மோசி கீரனாரைப்பற்றியும் அவருடைய செய்யுட்களைப் பற்றியும் அடுத்த இதழில் ஆராய்வோம்.

(தொடரும்)

அகப்பொருள் அழகு

[வித்துவான் மணி. திருஞானசம்பந்த முதலியாரவர்கள்]

(முன் உஎகூ-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி)

நுகர்ந்த பின்னர் வெறுப்படையாமல் அவள் அருமைகளையும், பெருமைகளையும், அழகுகளையும் பற்பலவாறு புகழ்ந்து பிறரிடத்தில் கூறுவதற்கும், தானே உலகிலுள்ள பற்பல பொருள்களைக் கண்டபோது தான் இன்பம் புதிதாக வரப்பெற்று, அவளைத்தன் விருப்பின்படி தானே தலைசிறந்த நிலையில் புகழ்ந்து சொல்லிக் கொள்ளுவதற்கும் அகப்பொருளில் ஒரு துறை உண்டு. அதை "நலம்புனைந்துரைத்தல்" என்று அறிஞர் கூறுவர். அவ்விடத்தே நாயனார் ஒரு தலைமகன் தன் காதலியின் சிறப்பைக் குறித்துக்கூறுகின்ற விஷயங்களில்,

"நன்னீரை வாழி யனிச்சமே நின்னினு
மென்னீரள் யாம்வீழ் பவள்."

என்பது ஒன்று.

இங்குத் தலைமகன் தன் காதலியின் செவ்விய குணங்களை அறிந்துகொண்டதுமன்றி, மென்மைத் தன்மையின் மாட்சிமையை அறிந்து எய்திய இன்பத்தினை மிகவும் சிறப்பாகக் கூறுகின்றான். அவன் இன்பம் எய்திய பின்னர்ச் சிறிதும் சலிப்பும், வெறுப்பும் அடையாமல், முன்போல் விருப்பும், இன்பும் ஒருசிறிதும் குறையாமல் பெற்றிருக்கின்றான் என்பது அறியத் தக்க விஷயமாகும். பெண் மக்களுக்கே இயல்பாக ஒளிரும் பெருமை யாதெனின் மென்மைத் தனமேயாகும். ஆடவர்க்கும் வன்மையும், மாதர்கட்கு மென்மையும் இயல்

பாக அமைந்துள்ளன என்பது யாவரும் அறிந்த விஷய மாகும். மென்மைத் தன்மையில் மங்கையர்கட்கு ஒரு தனிச் சிறப்பும் உண்டு. அம்மென்மையின் மேன்மையை ஒரு தலைமகன் அவன் காதலியினிடத்தே இன்பம் நுகர்ந்த பின்னர் மிகவும் சிறப்பாகக் கூறுகின்றான். மலர்களே பொதுவாக மென்மைத்தன்மை வாய்க்கப்பெற்றவை. அம்மலர்களின் மென்மையை நம் பண்டைய புலவர் பெருந்தகையாளர்கள் மங்கையர் மென்மைக்கு ஒப்புமை கூறியதே மிகவும் பாராட்டத்தக்கதாகும். அத்தகைய மலர்கள் எல்லாவற்றினும் மென்மை உடையது அனிச்சமலராகும். அம்மலரின் மென்மையைக் காட்டினும் தான் அனுபவித்த தன் காதலியின் மென்மை அதிகம் என்று சிறப்பித்துக் கூறுவது எத்துணை அழகும், ஆழமும், அருமையும், அறிவும் பெற்று ஒளிர்கின்றது என்பதைச் சிறிது கூர்ந்து நோக்குங்கள். தலைமகன் அனிச்ச மலரை நோக்கி, "அனிச்ச மலரே! நீ வாழ்வாயாக! மென்மையால் நீ பிறமலர்கள் எல்லாவற்றினும் நல்ல தன்மை பெற்றுள்ளாய் எனபதில் ஐயமின்று. அங்ஙனமாயினும், நான் விழைகின்ற என் அருமைக்காதலியின் மென்மையோ உனது மென்மையைக் காட்டினும் சாலவும் பெரிதேயாகும் என்று நீ அறிவாயாக. இனி நீ, யானே எல்லா மலரினும் மென்மையுடையேன்என்று இதுகாறும்கொண்டிருந்த செருக்கை ஒழிப்பாயாக." என்று கூறுவது எத்துணைய விழுமிய இன்பத்தை ஒவ்வொருவர் உள்ளத்திலும் கொட்டுகின்றது என்று இயம்பவும் வேண்டுமோ? இத்துணையும் கூறியதின் காரணம் யாதெனின், ஓர் ஆடவன் தன் காதலியின் மாட்டு இன்பம் நுகர்ந்த பின்னர்ப் புதிய இன்பத்தை நாடுதல் கூடாது என்பதை விளக்கும் பொருட்டே யாகும்.

ஒரு தலைமகன் பெரிதும் விழைந்த தன்காதலியின் தலைசிறந்த இன்பத்தில் தவழ்ந்து, பின்னர் அவள்பால் அளப்பரிய அன்பு பூண்டு, தனது உள்ளத்தில் அவளை அழகுற அமைத்து, அவளைப்பற்றிப் பற்பல விழுமிய எண்ணங்கள் கொண்டு, தான் காணும் களிமிக நல்கும் பொருள்களிடத்தெல்லாம் தன் அருமை நாயகியின் பெருமையை நயந்துரைப்பான். அத்தகைய சீரிய எண்ணங்கள் பெறுகின்ற தலைமகன் எய்தும் இன்பத்திற்கு இணையான பொருள்கள் இப்பூவுலகில் ஒன்றுமேயில்லை. ஒருவன் தான் பெரிதும் விரும்புகின்ற தன் மகனையோ, மகளையோ பிறர் புகழக்கேட்டல் அவனுக்கு விழுமிய இன்பத்தை நல்குகின்றதன்றோ? அங்ஙனமே ஒரு தலைமகன் தான் சாலவும் காதலிக்கின்ற இளம்பாவையைப்

பிற மடவார் வர்ணித்துரைக்கக் கேட்டல் கூடுமாயின், அஃதும் அவனுக்குப் பேரின்பத்தையே நல்கும் என்பதில் ஐயமின்று. ஆனால், அத்தகைய நிகழ்ச்சியை ஒரு தலைமகன் நேரில் காண்டல் அருமையான காரியமாகும். தன் காதலியின் சிறப்பை விளக்க அவன் தனக்குத் தோன்றியவாறெல்லாம் தன் இன்பத்தின் பான்மையை விளக்குவான்.

அங்ஙனம் ஒரு தலைமகன் புகழும் புகழ்ச்சிக்கு ஓர் எல்லை வகுக்க ஒருவராலும் ஆகாது. அவன் புகழ்ச்சியின் அளவு அவன் தன் தலைவியின்பால் வைத்துள்ள அன்பின் அளவிற்கும், அவன் அவனைப் புகழப்பெற்றுள்ள கல்விக்கும், அறிவிற்கும், மனோபாவனையின் ஆற்றலுக்கும், விழுமிய குணத்திற்கும் ஏற்பச் சிறந்து ஒளிரும். அத்தகைய புகழ்ச்சி விளக்குவது யாதெனில், ஒரு தலைவன் தன் காதலியின்மாட்டு எத்துணை விழுமிய தலைசிறந்த அன்பு வைத்துள்ளான் என்பதே யாகும். ஒழுக்கத்தில் தலைசிறந்த புலவர் பெருந்தகையாராகிய பெருநாவலர் ஒரு தலைவன்தன் உவப்புறு வாழ்வும், சிறப்பும், பூரிப்பும், செருக்குமாகத் துலங்கிய தன் தேவியை வாயாரச், சிந்தையாரத், தன் இன்னுயிர் இனிக்கப் புகழ்வதாகப் பாவித்து இசைத்த அரும்பாக்களின் அழகுகளையும், நயங்களையும் சிறிது ஆராய்வது அறிஞர்க்கு ஓர் இன்பத்தொழிலே யாகும்.

தலைவியின்மாட்டுப் பேரின்பத்தின் சுவையைப் பருகிய ஒரு தலைமகன் அவளைப் பிரிந்த பின்னர் அவள் கள்ளப்பார்வையையும், மென்சாயலையும், இன்பத்தோற்றத்தையும் தன் சிந்தையில் எழுதிவைத்துக் கொண்டவன்போல் அவையிற்றின் செம்மையில் திளைத்து, அவளைப்பற்றிக் கீழ்வருமாறு புகழ்கின்றான். அங்ஙனம் அவன் புகழ்வதாக நாயனார் கூறுகின்ற,

"நன்னீரை வாழி யனிச்சமே நின்னினு
மென்னீரள் யாம்வீழ் பவள்."

என்னும் பொன்வாக்கின் நயத்தைச் சிறிது ஆராய்வோம். மன்னுலகில் மன்னுகின்ற மாண்பொருள்கள் அனைத்தினும் கண்ணிற்குக் காட்சியும், மனத்திற்கு மகிழ்ச்சியும், பரிசத்திற்கு மென்மையும் அளிக்கவல்ல சிறந்த பொருள் மலரே யாகும். மலரினும் சிறந்த பொருளாக ஒன்றையும் இசைக்க இயலாது; அதன் மணமும், தனிச்சிறப்பும், எழிலும் ஒரு புறம் கிடப்ப, அதன் மென்மையை நோக்குகின்ற காலத்து, அம்மென்மைக்கு இணையான பொருள் உலகில் ஒன்றுமே

யில்லை என்பது வெளிப்படை. ஈண்டு நாம் மென்மையைத் தான் எடுத்துக் கொள்ளல்வேண்டும். ஏனெனில், மென்மை என்னும் ஒரு குணம் எல்லாப் பொருள்களினும் விழுமிதாக ஒரு தனிச்சிறப்பை அடைந்துளது. மென்மை என்பதையே ஓர் உருவாகப் பாவித்து அதனைச் சிறப்பாக ஒரு மாதினுக்கு அமைப்பதும் உண்டு. "மெல்லியலார்" என்று மங்கையர் களைக் கூறுகின்றோம் அல்லவா? அஃது எக்காரணம் பற்றி எனச் சிறிது சிந்தித்துப் பார்ப்போமாயின், மென்மையின் மேன்மை விளங்குமல்லவா? வன்மனத்தான் ஒருவனைக் காட்டினும் மென்மனத்தான் எத்துணைச் சிறந்த மனப்பான்மை யுடையவன் என இயம்பவும் வேண்டுமோ? வன்பொருள்கள் அனைத்தினும் நம் உள்ளத்திற்கு விழுமிய இன்பம் ஊட்டவல்ல பொருள்கள் மென்பொருள்கள் அல்லவா? சுருக்கிச் சொல்லு மிடத்து, "மென்மை என்னும் குணத்திற்குத் தனிச்சிறப்பும் தனியின்பமும் உண்டு எனவும், அதனை விரும்பாத ஆடவரும், மகளிரும் இலர் எனவும், விலங்குகளும், பறவைகளும் ஏனைய தாழ்ந்த உயிர்களுங்கூட மென்மையை விழைகின்றன" என வும் அறிதல் வேண்டும்.

அத்தகைய தனிச்சிறப்பு எய்தியுள்ள "மென்மை" தலை சிறந்து ஒளிருமிடம் மலரகமேயாகும். மலரினும் மென்மை யான பொருள் உலகில் ஒன்றில்லை; அம்மலர்கள் அனைத் தினும் சிறந்த மென்மையை உடைய மலர் "அனிச்ச மலரே" யாகும். ஆகவே, மென்மைக்கு இருப்பிடம் "அனிச்ச மலர்" என்றே கூறவும் தகும். அப்பெற்றித்தாய தலைசிறந்த மென்மையைத் தன்னகத்தே கொண்டுள்ள அனிச்சமலரும் தனது தலைசிறந்த பண்பினையும், சிறப்பினையும் இழந்துவிட்ட தாம். எஞ்ஞான்று அங்ஙனம் அம்மலர் தனது பண்பினை யும், சிறப்பினையும் இழந்ததெனின், ஒரு தலைமகன் ஒரு தலை மகளிடத்துச் சிறிய இன்பம் துய்த்து, அவன் அவள் மென் மையை அறிந்த பின்னரேயாகும். அவன் அதுகாறும் அறி யாத மென்மையைத் தன் தலைவியின்மாட்டு அறிந்தானாகு லின், அவன் அச்சிறப்புறு பொருளைப் புகழ்வானாயினான். அப்புகழ்ச்சியைத்தான் மேற்கூறிய அருமைப்பா இனிது விளக்குகின்றது.

இன்னும் விளக்கமாக உரைப்பின், ஒரு தலைமகன் விழுமிய தலைசிறந்த இன்பம் தன் மெல்லியலாள்மாட்டுத் துய்த்த பின்னர் அனிச்சமலரை நோக்கி, "ஓ! அனிச்ச மலரே! நீயே உலகில் உள்ள எல்லாப் பொருள்களினுஞ்

சிறந்த மென்மையை உடையாய் என இதுகாறும் செருக்கி வாழ்ந்திருந்தாய். ஆனல், நீ இனி உன் செருக்கை ஒழித்தல் வேண்டும். ஏனெனின், உன்னினும் சிறந்த மென்மையைத் தன்னகத்தே கொண்டவள் என் இன்பக்காதலி என்பதை நீ அறிவாயாக. அவளது மென்மையையும், உனது மென்மையையும் ஒருங்கு நோக்குமிடத்து, உனது "மென்மை" என்பது உலகில் உளதாகிய ஒரு பொருளாகவும் உரைக்க முடியாது. அத்துணைய வித்தியாசம் உனது மென்மைக்கும் என் காதலியின் மென்மைக்கும் அமைந்துளது என்பதை நீ அறிவாயாக. ஆனல், நீ அக்காரணம்பற்றி ஞானமடைந்து உயிர்துறத்தல் கூடாது. நீ வாழ்ந்திருக்கக் கடவாய். ஏனெனில், உன்னை உலகம் இழந்தால், என் காதலியின் மென்மையை, உலகில் எப்பொருளோடு நான் வேற்றுமை காட்டி விளக்கமுடியும்? ஆதலால், நீ இனிது வாழ்ந்திருத்தல் அத்தியாவசியமேயாகும்." என்று கூறுவதுபோல் பாவித்துத் தெய்வப்புலவர் ஆழ்ந்த செவ்விய பொருள்களின் நுணுக்கங்களை எங்ஙனம் செம்மையுற விளக்குகின்றார் என்று சிறிது சிந்திப்போமாயின் நமக்குள் நம்மை அறியாமல் எத்துணைய பேரின்பம் பொங்கி வழிகின்றது என்று பகரவும் வேண்டுமோ?

தலைவன் பிறிதோரிடத்தில் தன் காதலியின் செவ்விய முகத்தின் இன்பவொளியைத் தன் மனத்திற்குள் மகிழ்ந்து வெளியே புகழ்கின்ற ஞான்று, அவன் கூறுவதாகப் பாவித்து நாயனர் இயம்பிய ஒப்புயர்வற்ற பிறிதோர் செம்மையும், ஆழமும் பொதிந்துள்ள பொன்வாக்கு,

> " மாதர் முகம்போ லொளிவிட வல்லையேற்
> காதலை வாழி மதி."

என்பதாகும். தலைவன் உலகுக்கெல்லாம் இன்பம் நிறைந்த குளிர்ச்சி கெழுமிய ஒளியை நல்கும் சந்திரனை நோக்கி, "ஓ! வெண்மதியே! நீயும் வாழ்வாயாக! நான் இன்பம் துய்த்த என் அருமைக் காதலியின் பொலிவுள்ள முகம் ஒளி வீசுகின்ற தன்மையைப் போல் நீயும் ஒளி வீசும் ஆற்றலுடையையாயின். நான் அவளைக் காதலிப்பது போன்றே உன்னையும் காதலிப்பேன். ஆனல் உனக்கு அத்தகைய வன்மை அமைந்திலதே. அந்தோ! பாவம்! நீ என் செய்வாய்? உனக்கு இயற்கையாக மாசு அமைந்துளதே. நீ உலகுக்கெல்லாம் ஒளி கொழிப்பினும், உன் மாசு அனைவரும் அறிந்ததன்றோ? ஆதலால், உனது ஒளியின் மாண்பு ஒரு வழியில் பொலிவிழந்தன்றோ

நிலவுகின்றது. என் இன்பக்காதலியின் செவ்விய முகம் கொழிக்கின்ற என் உயிரைக்கவரும் ஒப்புயர்வில்லாத ஒளிக்கு நீயே ஒப்பாகமாட்டாய் என்றால், வேறுயாவர் இப்பூவுலகில் அவள் மாண்புறு இன்பம் செறிந்த ஒளிக்கு இணையாவார்? உனக்கு மறு இருத்தல் பற்றி உன்னால் தூயவொளியை வீச இயலவில்லை. ஆதலால், நான் உன்னைக் காதலிக்கவும் இயலாது. அந்தோ! பாவம்! நீ அங்ஙனம் மாசோடுகூடியே ஒளியைக் கொழித்தாலும், நீயும் உயிர் பெற்றிருத்தல் அத்தியாவசியமேயாகும். ஏனெனில், நீ உலகில் இருந்தால்தான் என் கண்மணியாகிய காமக்காதலியின் மாசில்லாச்செம்மை பொதிந்த இன்பவொளியின் மாட்சிமை இனிது புலனாகும். ஓ! மதியே! நீ வாழ்வாயாக!" என்று கூறுவதின் நயமும், அழகும் எத்துணைச் சிறந்தனவாக மிளிர்கின்றன என்று சற்றுச் சிந்தித்துப் பார்ப்போமாயின், ஒரு தலைமகன் தன் காதலியின்மாட்டுக் கொண்டுள்ள தலையன்பின் மாட்சி இனிது விளங்குகின்றதன்றோ? இங்ஙனம் தலைவன் தன் காதலியின் சிறப்புக்களை அவ்வப்போது தன் சிந்தைமகிழ, உயிர் தளிர்ப்பப் புகழ்வது விளக்குவது யாதெனில், அவன் அவளையன்றிப் பிறிதோர் மகள் இந்திராணியைப்போல் எழில் நலம் பெற்றவளாக மிளிரினும் அவளைத் தினைத்துணையும் விரும்பான் என்பதேயாகும். (தொடரும்)

மலைபடு விஞக்கள்

1. ஒன்றும் ஐந்தும் என்ன நிறம்?

(கருநிறம்) (1=௧; 5=௫).

2. எந்த எண் பயிர்களை நன்றாய் விளையச் செய்யும்?

75. (7-௭; 5-௫=௭௫.)

3. ஆறு பார்ப்பார்க்கு இரண்டு கண் எப்படி?

(ஆற்றைப் பார்ப்பவருக்கு இரண்டு கண்)

—கா. சிவ. க.

305

புதுக் கவிகள் - Original Poetry

(தாயினும் இனிய நம் தமிழ் மொழியைப் போற்றுங்கள். எல்லா அறங்களிலும் தமிழை வளர்க்கும் அறமே சாலச் சிறந்தது.)

தமிழ் மொழி வாழ்த்து

'மாற்றறியாத'

தேனினும் இனியநற் செந்தமிழ் மொழியே
தென்னாடு விளங்குறத் திகழுந்தென் மொழியே
ஊனினும் ஒளிர்வுறும் ஒண்டமிழ் மொழியே
உணர்வினுக் குணர்வதாய் ஒளிர்தமிழ் மொழியே
வானினும் ஓங்கிய வண்டமிழ் மொழியே
மாந்தருக் கிருகண்ணு வயங்குநன் மொழியே
தானியல் சிறப்புறுந் தனித்தமிழ் மொழியே
தழைத்தினி தோங்குவாய் தண்டமிழ் மொழியே.

கா. நமச்சிவாயன்

தமிழ்மொழி வணக்கம்

பல்லுயிரும் பல வுலகும்
படைத் தளித்துத் துடைக்கினுமோர்
எல்லையறு பரம்பொருள் முன்
இருந்தபடி இருப்பதுபோல்,
கன்னடமுங் களி தெலுங்கும்
கவின் மலையாளமும் துளுவும்
உன்னுதரத் துதித் தெழுந்தே
ஒன்று பல ஆயிடினும்,
ஆரியம்போல் உலக வழக்
கழிந்தொழிந்து சிதையா உன்
சீரிளமைத் திறம் வியந்து
செயல் மறந்து வாழ்த்துதுமே.

306

கடல்குடித்த குடமுனியுன் கரைகாணக் குருநாட்டில்
தொடுகடலே உனக்குவமை சொல்லுவதும் புகழாமே?
ஒருபிழைக்கா அரனுர்முன் உரையிழந்து விழிப்பாரேல்
அரியதுன திலக்கணமென் றறைவதுமற் புதமாமே?
சதுமறை ஆரியம்வருமுன் சகமுழுதும் நினதாயின்
முதுமொழிநீ அநாதியென மொழிகுவதும் வியப்பாமே?
வேகவதிக் கெதிரேற விட்டதொரு சிற்றேடு
காலநதி நினைக்கவராக் காரணத்தின் அறிகுறியே.
கடையூழி வருந்தனிமை கழிக்கவன்றோ அம்பலத்துள்
உடையார் உன் வாசகத்தில் ஒருபிரதி கருதினதே.
தக்கவழி விரிந்திலகுஞ் சங்கத்தார் சிறுபலகை
மிக்கநலஞ் சிறந்த உன்றன் மெய்ச்சரித வியஞ்சனமே.
வடமொழிதென் மொழியெனவே வந்த இரு வழியவற்றுள்
கெடுவழக்குத் தொடர்பவரே கிழக்கொடுமேற் குணாரே.
வீறுடைய கலைமகட்கு விழியிரண்டும் மொழியானல்,
கூறுவட மொழிவலமாக் கொள்வர்குண திசையறியார்.
கலைமகள்தன் பூர்வதிசை காணுங்கால் அவள்விழியுள்
வலதுவிழி தென்மொழியா மதியாரோ மதியுடையார்.
பத்துப்பாட் டாதிமனம் பற்றினர் பற்றுவரோ
எத்துணையும் பொருட்கிசையும் இலக்கணமில் கற்பனையே.

ராவ் பஹதூர் பி. சுந்தரம் பிள்ளை.

யாமறிந்த மொழிகளிலே தமிழ்மொழிபோல்
இனிதாவ தெங்கும் காணேம்
பாமரராய் விலங்குகளாய் உலகனைத்தும்
இகழ்ச்சி சொலப் பான்மை கெட்டு
நாமமது தமிழரெனக் கொண்டிங்கு
வாழ்ந்திடுதல் நன்றோ சொல்லீர்
தேமதுரத் தமிழோசை உலகமெலாம்
பரவும்வகை செய்தல் வேண்டும்.
யாமறிந்த புலவரிலே கம்பனைப்போல்
வள்ளுவர்போல் இளங்கோ வைப்போல்
பூமிதனில் யாங்கணுமே பிறந்ததில்லை
உண்மைவெறும் புகழ்ச்சி யில்லை
ஊமையராய்ச் செவிடர்களாய்க் குருடர்களாய்
வாழ்கின்றோம் ஒருசொற் கேளீர்
சேமமுற வேண்டுமெனில் தெருவெல்லாம்
தமிழ்முழக்கம் செழிக்கச் செய்வீர்.

சுப்பிரமணிய பாரதி.

திருவளரும் செந்தமிழாம் தேமலர்தா னெப்பொழுதும்
முருகு விரித்தொளிரும் மூவுலகும் அம்மானை !
முருகு விரித்தொளிரும் மூவுலகும் ஆமாயின்,
அருமைமிகு வானவரும் அணிவரோ? அம்மானை !
அங்கொன்றைத் தாரனுமுன் அன்புவைத்தான் அம்மானை !
தேங்குசுவை யில்கவினில் திகழ்பழமை யின்மிகுந்த
பாங்கி னுயர்மொழிநம் பைந்தமிழ்காண் அம்மானை !
பாங்கி னுயர்மொழிநம் பைந்தமிழே ஆமாயின்,
ஆங்கிலத்திற் பொருள்மிகவே அளித்திடுமோ? அம்மானை !
அகத்தும் புறத்தும் அளித்திடுங்காண் அம்மானை !

ந. மு. வேங்கடசாமி நாட்டார்.

வானார்ந்த பொதியின்மிசை வளர்கின்ற மதியே !
மன்னியமூ வேந்தர்கள்தன் மடிவளர்ந்த மகளே !
தேனார்ந்த தீஞ்சுனைசால் திருமாலின் குன்றம்
தென்குமரி ஆயிடைநற் செங்கோல்கொள் செல்வி !
கானார்ந்த தேனே ! கற் கண்டே ; நற் கனியே !
கண்ணே ! கண் மணியே! அக் கட்புலஞ்சேர் தேவி !
ஆனாத நூற்கடலை அளித்தருளும் அமிழ்தே !
அம்மே ! நின் சீர்ப்பெருமை அறைதலியார்க் கெளிதே !

ரா. வேங்கடாசலம் பிள்ளை.

ஆதியில் உலகம் முழுதும் உலவிய
அமிழ்தெனுந் தமிழ் மொழியே
மாதொரு பாகன் மகிழ்ந்தெமக் கீந்த
மதுரத் தமிழ் மொழியே ;
அன்று முதலா இன்று வரையில்
அழியாத் தமிழ் மொழியே ;
என்றும் இளமை குன்று தழகுடன்
இலங்குந் தமிழ் மொழியே ;
காதுக்கினிய ஓசை ஒழுகும்
கன்னித் தமிழ் மொழியே ;
ஓதற் கினிய மொழிக ளமைந்த
ஓங்குந் தமிழ் மொழியே ;
தாயும் தந்தையுங் கொஞ்சி என்னைத்
தழுவிய தமிழ் மொழியே ;
ஆயும் புலவர் கூடி நாடி
அறிந்த தமிழ் மொழியே ;

தெலுங்கு கன்னடந் துளுமலை யாளந்
  தோன்றுந் தமிழ் மொழியே;
இலங்குங் கோயில் எங்குந் தங்கும்
  இசைமிகு தமிழ் மொழியே;
எந்தன் செந்தமிழ் எந்தன் செந்தமிழ்
  என்று மகிழ் வேனே;
எந்தாய் மொழியென எந்தாய் மொழியென
  எங்கும் புகழ் வேனே.

மணி. திருநாவுக்கரசு முதலியார்.

1935ஆம் டிசம்பர்மீ கிறிஸ்துமஸ் விடுமுறை நாட்களில்
சென்னைப் பல்கலைக்கழகச் 'செனெட்' மண்டபத்தில்
உயர்தரப் பள்ளிக்கூடங்களில் தமிழ்ப்பாடம்
போதிக்கும் முறைபற்றிய விரிவுரைக
ளாற்றிய சென்னை நகராண்
மைக் கழகக் கல்வித் துறைத்
தலைவர்

திருவாளர்:

ச. சச்சிதானந்தம் பிள்ளையவர்கள் B. A., L. T.,

திறமையைப் பாராட்டிக் கூறிய

செய்யுட்கள்

வெண்பா

உச்சிதமா நந்தமிழை யோதுவிக்கு நன்முறையைச்
சச்சிதா நந்தப்பேர்த் தண்ணளியோன்—மெச்சும்வகை
ஓதி யுணர்த்தி யுதவினன் வாழியென்றும்
ஆதி பகவனரு ளார்ந்து. (௧)

கட்டளைக் கலித்துறை

மறையிற் சிறந்தது வள்ளுவர் மாமறை மாண்புநிறை
பிறையிற் சிறந்தது மூன்றும் பிறையவை போற்பிறங்கு
துறையிற் சிறந்திடு தென்றமிழ் போதிக்குந் தூய்மைமிகு
முறையிற் சிறந்தது சச்சிதா நந்தன்மொ ழிமுறையே.(உ)

விருத்தம்

அன்றொருசச் சிதாநந்த னரனாற்கீழ் நால்வருக்கே
யருளிச் செய்தான்
இன்றொருசச் சிதாநந்த னரனாற்கீழ்த் தென்முகமா
விருந்த நேகர்க்
கென்றுமுள தென்றமிழைப்போதிக்குமெழின்முறையை
யினிது ரைத்தான்
நன்றறிசெந் நாச்செல்வீர் ! இருவர்தமி லெவனதிகன்
நவிலு வீரே. (ந)

குறிப்பு :—(1) சச்சிதாநந்தன்—அரன் = சிவன்
சச்சிதாநந்தன்—நரன் = (பொருள் வெளிப்படை)

(2) ஆல் கீழ்—கல்லாலமரத்தின் கீழ்
ஆல் கீழ்—ஸெனெட்ஹால் (Hall) மண்டபத்தில்

(3) தென் முகம்—தெற்கு முகம்
தென் முகம்—(அழகிய)சுமுகம்

(4) நால்வர்—சனகாதியர் நால்வர்
அநேகர்—பண்டிதர் பலர்

இங்ஙனம்,

போளூர் } கருந்திட்டைக்குடி, வி. சாமிநாத பிள்ளை,
28-12-35. } தமிழ்ப்பண்டிதர், போர்டு ஐஸ்கூல்.

310

அறிவியற் பகுதி - Science

புத்தகமும் வித்தகமும்

[திருமதி குண ஜனர்த்தனம் M. A., L. T.,]

புத்தகம் என்றால் என்ன? யாண்டும் புத்தகங்கள் பலவாக மலிந்து கிடக்கும் இந்நாளில், புத்தகம் என்றால் என்னவென வினுதல் பலருக்கு விந்தையாகத் தோன்றலாம். மனித உருவில் இருப்போர் அனைவரும் மக்களாவரோ? அவர்களிற் பெரும்பாலார் மாக்களேயாவர். ஒரு சிலரே மக்களெனக் கருதப்படுதற் குரியவராவர். இஃது யாவரும் அறிந்த தொன்றேயாம். அதுவே போல, அச்சிடப் பெற்ற பலகாகிதங்கள் ஒன்று சேர்க்கப்பட்டுப் படங்கள் விரவியோ விரவாமலோ மேல் அட்டையிடப் பெற்றுப் புத்தக வடிவில் இருப்பன அனைத்தும் புத்தகமாகா. இற்றைநாள், புத்தகமாக வழங்குபவற்றுள் ஒருசிலவே புத்தகம் என்னும் பெயருக்கு உரிமையுடையனவாய் இருக்கின்றன.

புத்தகம் என்பது, பெரியார் ஒருவர் தாம் கண்ட உண்மையிலோ அல்லது அழகிலோ ஆழ்ந்து தாழ்ந்து அதன் பயனை 'யாம்பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்' என்னும் ஒரு செவ்விய நோக்கால் தூண்டப்பெற்று, அவ்வுண்மையையோ, அழகையோ பிறரும் உணர்ந்து இன்பமெய்த அவற்றினை எழுத்துக்களால் எழுதி விளக்குவதே யாகும்.

ஒரு நூலிற்கு ஏடுகள் இத்துணை தான் இருத்தல் வேண்டும்; படங்கள் இத்துணை வேண்டும்; அட்டை இன்னணம் இருத்தல் வேண்டும் என்ற கட்டுப்பாடுகள் இல்லை. ஒரோவொரு ஏடே புத்தகமாகலாம்; ஆயிரம் ஏடுகளிலிருந்தும் புத்தகம் ஆகாமலிருக்கலாம்.

செவ்விய மதுரஞ் சேர்ந்த நற்பொருளில் சீரிய கூரிய தீஞ்சொல் வௌவிய புலமை மிக்கவர்களால் இயற்றப்பெற்றவையே நூற்களாம். இவைகளைத் தற்காலத்து உலவும் போலி நூல்களினின்றும் பிரிப்பதற்காகவே, இவற்றிற்கு இலக்கியம் என்னும் சிறப்புப்பெயரும் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

அரும்பெருங் கருத்துக்கள் எழுத்து வடிவில் இருப்பதே புத்தகமாகும். அஃதன்றி, சீரிய மதுரம் வாய்ந்த மொழிகளால் மிகவுயர்ந்ததொரு பொருளைப்பற்றி ஒருவர் பேசினும் அப்பேச்சுப் புத்தகமாகாது. பேசப்படும் சொற்களை எதிர் நின்று கேட்போரே இன்பமெய்தலாம்; உய்யலாம். ஆனால் பிறர் எவ்வாறு அவற்றின் பயனை அடைதல் சாலும்? அச்சொற்கள் உலகத்துக்கே பயன் தரத்தக்கனவாகையானும், ஒரோவொருவர் உலகமுழுதும் தாம்கண்ட உண்மையையோ, அழகையோ உரைக்க முடியாதாகையானும், தாம், அந்த உண்மையிலோ, அழகிலோ ஈடுபட்ட அந்த நேரமன்றிப் பிற நேரங்களில் அவ்வளவு சொல் நயத்துடன் பேச முடியாதாகையானும், அவர் இறந்துபட்ட பின்னும் பிறருக்குப் பயன் படவேண்டியதாகையானும், அச்சொற்களனைத்தும் எழுதப்படவேண்டி யிருக்கின்றன. இங்ஙனம் எழுதப்பட்ட நூல்களுள் அவற்றை ஆக்கியோரையே காணலாம் (Author's personality is seen in his works). ஒருவர் கம்பர் கவி ஒன்றைப் படிக்குங்கால், கம்பரை அறிந்த (அவர்தம் சொன்னயம், பொருள்நயம் தெரிந்த) மற்றொருவர் அதனைக்கேட்ட அளவிலேயே 'இஃது கம்பர் கவியோ? அவருடையது போன்றிருக்கிறதே'. என்று கேட்பது இயல்பேயன்றோ? கம்பர் இன்ன கருத்துள்ள கவி பாடியிருக்கின்றார் என்பது தெரியவேண்டுவதில்லை. ஆனாலும் இன்ன கருத்தை இவ்வாறுதான் பாடுவார் என்பது, அவர்தம் மற்ற கவிகளைப் படித்துணர்ந்தோர் அறிவர். ஆகலின் ஆக்கியோரை அவரால் ஆக்கப்பட்டவைகளில் காணுதல் கூடும் என்பது இனிது விளங்கும்.

கடிதங்களில் யாம் ஒருவரை ஒருவர் காணுகின்றோமல்லமோ? அவையனைத்தும் இலக்கியமாகுமா? புத்தகமாகுமா? எனச் சிலர் ஐயுறலாம். கடிதங்களிலும் சில இலக்கியமாக விளங்குகின்றன. மேனாட்டு அறிஞர்களாகிய செஸ்டர்பீல்டு (Lord Chesterfield), மெக்காலே (Lord Macaulay) ஆகிய இன்னோரன்னவர்களால் இயற்றப்பட்ட கடிதங்கள் இலக்கியமாகவே கருதப்படுகின்றன.

ஆனால் யாம் எழுதும் கடிதங்களும் இலக்கியமாகுமோ எனச் சற்று ஆராய்வாம். செவ்விய மதுரஞ்சேர்ந்த நற்பொருளைச் சீரிய கூரிய தீஞ்சொற்களால் எழுதினால், அஃதே புத்தகமாகும் என முன்னரே கண்டோமல்லமோ? நாம் எழுதும் கடிதங்களில் நம்மை, மிகக்குறுகிய நோக்கங்களுடைய நம்மை வேண்டுமானால், காணலாமேயன்றி, உயரிய

நோக்கமும் அதற்கேற்ற தீஞ்சொல்லும் அமைவது அருமையினும் அருமையாகும்.

மகனொருவன் தன் தாய்க்குக் கடிதமொன்று எழுதுகிறான். அம்மகனுக்குத் தன் தாயின்பால் எத்துணை அன்பு உண்டோ, அஃது ஆண்டவனுக்குத்தான் தெரியும். நாளுக்கு, திங்களுக்கு, அல்லது ஆண்டிற்கு ஒருமுறையேனும் தன்னை ஈன்ற தாயின் அடிவீழ்ந்து அவன் பணிவானோ இல்லையோ தெரியாது. அங்ஙனம் பணிவதே, பிறர் நகைக்கத் தக்க மானக்கேடான செய்கையாகும் என அவன் கருதுபவனாகவே இருக்கலாம்.

இத்தகைய மகனொருவன் தன் கடிதத்தைத் தொடங்கும் வகையே கருதற்பாலது, "தேவரீர் அம்மா அவர்களின் திவ்விய பொற்பாத கமலங்களுக்கு அநேககோடி சாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ் செய்து எழுதுவது" எனத் தொடங்குகிறான். அம்மையின் அடிகளே இத்துணை வந்தனைக் குரித்தாயிருந்தால் அவரது திருவுரு முழுதும் எத்துணை வழிபாடு பெறும் என்று நோக்குமின்கள். ஒன்றிரண்டு வந்தனைகளல்ல, அல்லது ஒரு கோடியுமல்ல, அநேககோடி வந்தனைகள்! இஃதே முறைமையும், உலகவழக்காகவும் இருக்கிறது. இங்ஙனம் முதலிலேயே பொய்மையுடன் தொடங்கப்பட்டதாளில் அம்மகனைக் காண்பது எவ்வாறியலும்?

இது நிற்க, புத்தகமாவது அரும்பொருள்களைச் செவ்விய சொற்களால் எழுதப்பெற்றதே என முன்னரே கண்டோம். அப்பொருளையும் அச் சொற்களையும் நமக்கு ஆக்கித்தந்த ஆசிரியரைக்காட்டிலும், அவரால் ஆக்கப்பட்ட அந்நூல் மிக்க பெருமை பொருந்தியதாகும். அஃதேனெனின், அப் பெரியாரை யாம் நேரில்கண்டு அவரடையும் இன்பப் பெருக்கை யாமும் அடைய வேண்டுமாயின் அவரது ஓய்வு நேரத்தை யாம் நோக்கியிருத்தல் வேண்டும்; நமக்கு வேண்டும்போது அவர் எடுத்துக் கூறப்போவதில்லை. அப்படி நமக்காக உரைசெய்தாலும், அவ்வுரை செவ்விய சொற்களால் இயல்பாய் அமைந்தவைகளாகா; வலிந்துவந்த சொற்களாகவே இருக்கும்; ஆனால் புத்தகமோ அப்படியன்று என்க.

நாம் ஆக்கியோன் செவ்வியை நோக்கியிருப்பது போக, அவரால் ஆக்கப்பட்ட நூல்கள் நம்செவ்விநோக்கிக் காத்திருக்கும். நாம் எந்த நேரத்தில் விழைந்தாலும் அமுதூட்ட அவை காத்திருக்கின்றன. முகந்திரிந்து நோக்கக் குழையாவிருந்து அவையே ஆகும். விருப்பமில்லையேல் அவற்றைத் தூக்கிப்

போட்டு விடலாம். மறுமுறை விருப்பங்கொண்டு அவற்றைத் தேடின், முன் நாம் அவற்றை இகழ்ந்தமைக்காக அவை நம்மை இகழப்போவதில்லை. 'இன்னுசெய்தாரை ஒறுத்தல் அவர் நாண—நன்னயஞ் செய்து விடல்' என்ற பொய்யா மொழிக்கேற்ப, அவை நமக்கு நன்மை பயக்கவோ அல்லது இன்பத்தை ஊட்டவோ காத்துநிற்கும். ஆகலின் இத்தகைய உயர்ந்த குணங்களையுடைய புத்தகங்களைப் புறக்கணிப்பது பொருந்தாச் செயலாகும். ஆனால் புத்தக வடிவில் உலவி வரும் போலிப் புத்தகங்களைக் கண்டுமயங்கி விடலாகாது.

முற்காலத்தில் போலிப் புத்தகங்களைப் பற்றிய அச்சம் இல்லை. ஆனால் இக்காலத்திலோ அச்சுப்பொறிகள் இவ்வச்சத்தை உண்டாக்கிவிட்டன. பண்டைய காலங்களில் ஒரு புத்தகத்தின் பிரதி வேண்டுமானால் கையாலேயே எழுத வேண்டியதாயிருந்தது. ஆகலின் இக்காலத்தைப் போல் பல பிரதிகள் அடைவது இயலாததாயிருந்தது. பிரதிகளின் எண்ணிக்கைக் குறைவாயிருந்ததினால் அவற்றின் விலை அதிக மாக இருந்தது. ஆனால் இக்காலத்தில் அச்சுப்பொறிகளின் உதவியினால் ஒரே நாளில் ஆயிரக்கணக்கான பிரதிகள் வெளியிடலாம். அதற்கேற்பவே அவற்றின் விலையும் மிகக் குறைந்திருக்கிறது. இதனால் ஒரு வகையில் தீங்கும் உண்டாவதாயிற்று.

அஃதென்னவெனில், புத்தகம் என்னும் பெயருக்கு ஒரு சிறிதளவேனும் பொருத்த மில்லாதவைகளும், புத்தகவடிவாக, ஆயிரக்கணக்கில் வெளிவந்து விடுகின்றன. பொது மக்களும் அவற்றின் அழகிய உருவைக்கண்டு அவை புத்தகமெனவே மயங்கிவிடுகின்றனர். முற்காலத்தில் இயற்கைத் தேர்வு (Natural Selection) என்றதற்குத் தனியாட்சி இருந்தது.

இந்த இயற்கைத்தேர்வு யாண்டும் பரவ வேண்டுமாயின் அச்சுப்பொறிகள் ஒழியவேண்டும். அவை ஒழிந்தவுடனே இயற்கை அன்னை தக்கதைக்கொண்டு தகாததைத் தள்ளி விடுவள் என்பதற்கு ஐயமில்லை.

பயனற்ற விகடத்துணுக்குகளும் உதவியற்ற தற்கால நாவல்கள் முதலிய நூல்களு மழியாமல் இருப்பதன் பொருட்டுப் பிரதி எடுக்க எவன்தான் முன்வருவான்? அப்படி ஒருவன் முன்வந்தாலும் அவனுக்குப் பிற்பட்டவரும் அந்த நூல்களை உயர்ந்தவையெனக் கருதினாலல்லவோ அவர்கள், ஏற்கனவே யிருக்கும் பிரதிகள் அழியுமுன் வேறு பிரதிகள் எடுப்பர்!

இப்படியாக நாளடைவில் பயனற்ற நூல்கள் கழிக்கப்பட்டு விடும்.

இயற்கையின் பகுத்தறிவு இங்ஙனம் ஆட்சி புரிந்தால் தான் நமது கைக்கெட்டிய பண்டைய நூல்களனைத்தும் உயர்ந்த இலக்கியமாகப் போற்றப்படும். யாம் நல்லறிவும் இன்பமும் ஊட்டும் தலைசிறந்த இலக்கியங்களைப் பொறியின் உதவியினால் பெருக்குவதை விடுத்து, மிகக்குறுகிய காலத்தி லும் குறைந்த செலவிலும் வெளியிடத்தக்க பயனற்ற புத்தகங்களை மல்க விடுகிறோம். பொறியை இயற்கைக்குத் துணையாகக் கொள்வதைத் தவிர்த்து, அதனை இயற்கையை எதிர்த்துப் போரிட விட்டிருக்கிறோம். நமது அறியாமைதான் என்னே!

இனி, புத்தகத்திற்கும் வித்தகத்திற்கும் உள்ள தொடர்பைக் கருதுவோம்.

தற்காலத்தில் ஆரம்பக்கல்வியென்றும், கட்டாயக் கல்வியென்றும், உயர்தரக்கல்வி என்றும், பெண்கல்வி யென்றும் இத்தகைய சொற்கள் நம் காதில் விழுந்தபடியே இருக்கின்றன. இந்தக்கல்வி வேண்டும், அந்தக்கல்வி வேண்டுமெனப் பல சங்கங்களும், சபைகளும், கழகங்களும் கூடிக் கிளர்ச்சி செய்கின்றன. எந்தக் கல்விக்கும் தற்காலத்தில் புத்தகங்கள் இன்றியமையாதனவாய் இருக்கின்றன. ஆனால் பண்டைக் காலத்தில் நூல்கள் மூலமாகக் கல்வி கற்கப்படவில்லை என்றும், ஓர் ஆசிரியரிடமிருந்து அவர் வாய்மூலமாகவே மாணாக்கர் கற்று வந்தனர் என்றும் நாம் நூல்களில் படிக்கிறோம். தற்காலத்தில் தான் நூல்கள் கல்விக்கு இன்றியமையாதனவாக இருக்கின்றன.

புத்தகமின்றியும் வித்தகமடையலாமெனினும், அஃது ஒருசிலர்க்கே இயலும்.

'Tongues in trees, books in the running brooks
Sermons in stones, and good in every thing'

மரங்களில் நாவும், ஓடும் ஓடைகளில் புத்தகங்களும், கல்லிற் பிரசங்கங்களும், இன்னும் எல்லாவற்றிலும் நன்மையைக் காணக்கூடியவர்கள் மிகச் சிலரே. இத்தகைய அரும் பெறல் ஆற்றல் வாய்ந்தவருங் கூடப் புத்தகங்களால் (உண்மைப்புத்தகம்) இன்னும் அதிக நன்மையடைவார்களென்பதில் ஐயமில்லை,

ஆகவே, இயற்கை கற்பிக்கும் அறிவுரைகளைக் கண்டு தெளிய முடியா நிலையிலிருக்கும் நாம், ஆன்றோர் கண்டு

தெளிந்து, நமது நன்மைக்கும் இன்பத்திற்கும் எழுதிப் போந்த புத்தகங்களையேனும் படித்துத் தெரிந்து கொள்ளக் கூடாதோ?

கல்வியில்லாதவன் கண்ணில்லாதவனென ஆன்றோர் கூறியிருப்பது காண்க.

'கண்ணுடைய ரென்பவர் கற்றோர் முகத்திரண்டு
புண்ணுடையர் கல்லா தவர்'

ஆனால் தற்காலத்துக் கல்வி உண்மையில் கண் அளிக்கிறதா என்பது கவனிக்கற்பாற்று. வயிற்றுப் பிழைப்புக்கே இக்காலத்தில் கல்வி கற்கப்படுகிறது. அறிவுவளர்ச்சியின் பொருட்டுக்கல்வி கற்போர் மிகச்சிலரேயாவர்.

ஆன்ற பெரியோர்களால் சொல்நயம் பொருள்நயம்பட மிக அழகாக எழுதப்பட்ட நூல்களே வகுப்புகளில் பாட புத்தகமாக வைக்கப்பட்டிருப்பினும், மாணவர்கள் உண்மையில் அவற்றின் பயனை அடைகின்றார்களா என்பதுதான் ஐயம். தேர்வுகளில் (Examination) முன்னணியில் தேரவேண்டும், அப்பொழுதுதான் எளிதில் வேலை கிடைக்கும் என்று எண்ணுகிற மாணவர்கள் அந்நூல்களின் இன்பத்தை எங்ஙனம் எய்தல்கூடும்? அந்த நூல்கள் அவர்களை வருத்த வந்த கூற்றுவனாக அல்லவோ கருதப்பட நேரும்.

தேர்ச்சியாளன் (Examiner) என்ன கேட்பானோ, அதற்குத் தக்க விடைகளைப் படித்துக்கொள்வோம்; அவன் இன்னானெனத் தெரிந்தால் அவனுக்கு இந்நூலைப்பற்றிய கருத்தென்ன என்பதைத் தெரிந்துகொள்ளலாமே; அதற்கேற்றவாறு நமது விடைத்தாளில் (Answer papers) நாம் ஒத்துப்பாடி விடலாமே, என்று பெரும்பாலான மாணவர்கள் எண்ணுகின்றார்கள். இங்ஙனம் பாடங்களைப்படிப்போர், எத்துணைப்பட்டம் பெற்றவர்களாயினும் கற்றவர்களாவரோ?

ஆக்கியோன் கண்கொண்டு, அவன் உள்ளத்திற் புகுந்து ஒருவன் ஒருநூலைக் கற்பானானால், அந்நூலின் உண்மைக் கருத்து என்றும் அவன் மனதில் வேரூன்றி அவனைத் தூய்மைப்படுத்தும். ஒரு ஏடானாலும் ஒருவன் இங்ஙனம் படிப்பானாயின் அவனை அதுவரை படித்தவனென்றுதான் கொள்ள வேண்டும். ஆயிரம் ஏடுகளானாலும், நுனிப்புல்மேய்வது போல் ஒருவன் படித்திருப்பானாயின் சிறிதளவும் அவன் கற்றவனாகான்.

ஆக்கியோன் காலதேசவர்த்தமானங்களைக் கொண்டும்

அவன் கருத்து இன்னதென அறிந்தும் படித்தால்தான் நூலின் பயனை நாம் அடைவோம்.

இயற்கையின் அழகைப்பற்றி அநேக பாக்கள் எழுதப் பட்டிருக்கின்றன. இயற்கையாவது நம் முன் காணும் இயற்கைதான்; நமக்கு அகப்படாத தொன்றன்று. ஆனால் புலவர்மாட்டு அவ்வியற்கைப் பலவித அழகான உயர்ந்த எண்ணங்களைக் கிளப்பி விடுகின்றது. ஒவ்வொரு புலவனும் ஒவ்வொருவிதமாக ஓர் இயற்கையின் அழகை விவரிக்கிறான்.

நிலவைக் கண்ட ஒருபுலவன் அதை ஓர் அரசியாகவும் அதைச்சுற்றியுள்ள விண்மீன்களைப் பாங்கியராகவும் காண்கிறான்; அந்நிலா மேகத்தில் மறையும் போழ்து, அவ்வரசி கொலு நீங்கி அந்தப்புரம் செல்வதாக எண்ணுகிறான்.

இந்நிலவே மற்றொருவனுக்குப் பெண்களின் முகத்தை நினைவூட்டுகிறது. அவன், அது மேகத்தால் மறைக்கப்பட்ட போது பெண்களின் அழகினுக்குத் தோற்று, தன் மாசு மறுவுகளைக் கண்டு நாணி மறைந்து கொள்வதாகக் காண்கிறான்.

இருபுலவரும் ஒரே பொருளைப்பற்றிக் கூறிய போதும் அவர்கள் கருத்து வெவ்வேறாக மாறுபடுகிறதன்றோ? இக் கருத்து வேறுபாடுகள் அவரவர் இயல்பைப் பொருந்தியன. அவரவர் நோக்கைப் பொறுத்தன. அறிவியல் நூல்களுக்கும் இலக்கிய நூல்களுக்கும் உள்ள வேறுபாடு இதுதான்: அறிவியலிலோ எத்துணைபேர் எழுதப்புகுந்தாலும் கருத்து வேறுபாடு இராது; ஆக்கியோன் இயல்பும் காண இயலாது. ஆனால் இலக்கியமோ அவ்வாறன்று. இது கம்பன் இது புகழேந்தி, இது ஔவையெனக் கூறத்தகுந்தவை.

உடலும் அறிவும் ஒவ்வொருவருக்கும் இயற்கையாக அமைந்துள்ளன. அவற்றிற்கு உற்ற பயிற்சியை நாளுங் கொடுத்து வந்தாலொழிய அவை செவ்வனே வளரா. அறிவின் வளர்ச்சிக்கு இன்றியமையாதது புத்தகமாகும்.

மாந்தர்பால் அவ்வப்போது தோன்றும் தெய்வ உணர்ச்சி மறையா வண்ணம் காப்பது நூல்களே. வீண் காலப் போக்குக்காக எழுந்துள்ள விகடன்களும், நாவல்களும் நூலல்ல. அவை பண்புமில; பயனுமில.

மக்கள் தத்தமக்குத் தெரிந்த மொழியிலுள்ள இலக்கியங்களை ஊன்றிப்படித்து வருவரேயாயின், உலகு முன்னேற்றம் அடையுமென்பதற்கு ஐயமில்லை. தமிழராகிய யாம் நம்

317

பரையும், வள்ளுவரையும், அகநானூறு, புறநானூறு முதலிய தொகை நூல்களையும், சிலப்பதிகாரம் மணிமேகலை முதலிய பெருங்காப்பியங்களையும் அடிக்கடி கையாண்டு வருவோமாயின், நாம் நன்மையும் இன்பத்தையும் அடைவது திண்ணம்.

சிறந்த இலக்கியங்கள் மூலமாக மேலோர் நம்முடன் உரையாடி தம் அரும் பெருங் கருத்துக்களை நமக்கு உதவுகின்றனர். தெய்வப்புலமையோர் செந்நாக்கவிஞர், நம் இல்லங்களில் வந்து தங்குவாராயின் நாம் எவ்வளவு எளியவராயிருந்தாலும், அனைத்து மடைந்தவரே யாவோம். இப்பெரும்புலவர்கள் வீற்றிருக்க வேண்டிய அரியாசனத்தைப் போலிப் புலவருக்கு நல்கி, அவர்களுக்கு அடிமையும் பட்டுக்கிடப்பவரின் அறியாமைதான் என்னே!

வள்ளுவர் உவந்து தம் முப்பாலையும் பொழியக் காத்து நிற்கிறார். கம்பர் முதலாய மற்றோர் தம் கற்பக தருக்களாகிய நூல்களினின்றும் வேண்டுவன வேண்டுபவர்க்கு அளிக்கக் காத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இவர்களை நல்வரவேற்போம்; இவர் தம் செவ்விய உரைகளைக் கேட்போம்; கேட்டு நற்பயனை அடைவோம்; இன்பமெய்துவோம். பிறருக்கும் இவ்வின்பத்தை எடுத்துக் காட்டி அவர்களும் அதை நுகருமாறு செய்வோமாயின் நம் வாழ்நாள் வீழ்நாளாகா.

செய்திகளும் குறிப்புகளும்:
News and Notes

இங்கிலாந்தின் அரசரும் இந்தியச் சக்கரவர்த்தியாகவுமிருந்த ஐந்தாம் ஜார்ஜ் மன்னர் சென்ற ஜனவரித் திங்கள் 20-ம் நாளிரவு தம்முடைய எழுபதாவது ஆண்டில் உலக வாழ்வை நீத்தமை மக்களனைவரையும் மாபெருந்துயர்க் கடலில் ஆழ்த்திவிட்டது. காட்சிக்கெளியர்; மாட்சி மிக்கவர்: அன்புருவினர், ஆண்மை நிறைந்த ஆண்டகை; அந்தோ ஐந்தாம் ஜார்ஜ் மன்னர் மாண்டார்!

* * *

மாண்ட மன்னரின் மாண்மிகுமைந்தர், கண்டார்ப் பிணிக்கும் கவினர் இளவரசர் எட்வர்ட் என்பார், எட்டாம் எட்வர்ட் எனும் பெயர் தாங்கிப் பட்டத்திற்கு வந்துள்ளார்; அவர் வரவு நல்வரவாகுக. அகன்ற மன்னரின் அடிச்சுவடுபற்றி அரசியலை நடத்தப்

போவதாக உறுதி கூறிய மக்கள் நாயகம் எட்டாம் எட்வர்ட் நீடு வாழ்க!!!

சைவப்பெரியார் பிரிவு

திருவிதாங்கூர் எக்ஸைஸ் கமிஷனராக இருந்து ஓய்வு பெற்றவரும், சைவசித்தாந்தத்தின்கண் அழுந்திய ஆராய்ச்சியுடையவரும், பல சைவசித்தாந்த சபைகளின் ஆண்டு விழாக்களில் தலைவராய் அமர்ந்திருந்தவரும் ஆகிய உயர் சைவத்திருவாளர் த. பொன்னம்பலம் பிள்ளையவர்கள் எல்லாம் வல்ல உமாசிவன் திருவடியடைந்த செய்தி சைவ மக்கட்குப் பெருந்துன்பந் தருவதாகும்.

தமிழ்ப் பேராசிரியர் கா. நமச்சிவாய முதலியார் அறுபதாம் ஆண்டுவிழா

திருவாளர் கா. நமச்சிவாய முதலியாரவர்களைப் பற்றித் தமிழுலகில் அறியாதவர்களிரார். இவர்கள் எழுதிய பாடநூல்களைப் பற்றி அறியாதவர்களுமிரார். இவர்கள் சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தின்வழி தமிழ்மொழிக்கும், தமிழாசிரியர்கட்கும் செய்த உதவி மறக்கற்பாற்றன்று. இவர்கள் தமிழாசிரியர்களை நன்குவரவேற்று இன்னுரை கூறி வேண்டுவன உதவி வரும் பெரியார். இவர்களுக்குத் தமிழ்ப் புலவர்ப் புரவலர் என்னும் பட்டத்தைத் தமிழ்மக்கள் சூட்டலாம். இப்பெரியார் தம் அறுபதாம் ஆண்டுநிறைவுவிழா பிப்ருவரி 27 ஆம் நாள் என்பதை யாவரும் முன்னரே பல செய்தித்தாள்கள் வழியும், அறிக்கை வழியும் அறிந்திருக்கக்கூடும். அந்நாளைப் பெருஞ்சிறப்புடன் தமிழ்நாடெங்கும் கொண்டாடுவது தமிழ்மக்களின் சிறந்த கடமையாகும். பொருளுதவ விரும்புவோர் விழாக் கூட்டத்தலைவர். இராவ் சாகிப் சி. பார்த்தசாரதி நாயுடு, கடலகம், சாந்தோம், மயிலாப்பூர் என்ற முகவரிக்கு அனுப்புவார்களாக.

சேந்தமங்கலம் சைவசித்தாந்த சன்மார்க்க சங்கம்
பன்னிரு திருமுறைப் பெருவிழா

சேந்தமங்கலம் சைவசித்தாந்த சன்மார்க்க சங்கத்தின் சார்பாக யுவ வருஷம் தைமாதம் 17உ தொடங்கி 18, 19, 20 வெள்ளி, சனி, ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் மேற்படியூர் ஸ்ரீ சோமேஸ்வர ஸ்வாமி ஆலயத்தில் கோவை வழக்கறிஞர் திரு. சி. கே. சுப்பிரமணிய முதலியார் தலைமையில், அம்மூன்று நாட்களிலும், காலை மாலை பன்னிரு திருமுறைகளின் சார்பாகச் செந்தமிழ்ப் புலவர் பெருமக்கள் பன்னிருவரால், பல அரிய சொற்பொழிவுகள் நடைபெற்றன. 20-ஆம் நாள் ஞாயிறு இரவு திருவீதிகளில் திருவுலா, மிகச் சிறப்புடன் நடைபெற்றது. அப்போது வேதாரண்யம் திரு. க. அருணசல தேசிகர் குழுவினரால் பக்க மேளங்களுடன் தேவார பாராயணமும், மேளக்கச்சேரி, வாணவேடிக்கை முதலியவைகளும் மிகச் சிறப்பாக நடைபெற்றன.

சாத்தான்குளம்

ராம. கோபாலகிருஷ்ண பிள்ளை

இலவசவாசக சாலைத்திறப்புவிழா,

நாளது யுவ ஆண்டுத் தைத்திங்கள் 20-ம் நாள் (2-2-36) ஞாயிற்றுக்கிழமை காலை 9-மணிக்கு ஷை வாசகசாலையின் திறப்புவிழாக் கொண்டாடப்பட்டது.

காலை 8-30-மணிக்கு ஷை வாசகசாலைத்திறப்புவிழாத் தலைவராகிய திருநெல்வேலி நாட்டாண்மைக் கழகத் (Tinnevelly Dt Board) தலைவர் சைவத்திருவாளர், மேடை தளவாய் குமாரசாமி முதலியார் அவர்களையும் அவைத்தலைவராகிய திருநெல்வேலி நாட்டாண்மைக் கழகத் (Tinnevelly Dt. Board) துணைத்தலைவர் சைவத்திருவாளர். T. M. குமரகுருபரன் பிள்ளை B. A· B. L. அவர்களையும், ஷை யூரின் எல்லையிலமைக்கப்பட்டிருந்த பந்தலினின்றும் ஒரு பெரிய கூட்டத்தோடு, மேளம் பேண்டு முதலிய வாத்தியங்களுடன் ஊர்வலமாக வாசகசாலைக்கு அழைத்துச் சென்றனர்.

9 மணிக்கு, திருச்செந்தூர் தேவார பாடசாலை மறைத்திரு சோமசுந்தர உபாத்தியாயரவர்களால் தமது குழாங்களுடன் கடவுள் வணக்கம் பாடப்பட்டதன் பின்னர், தலைவரவர்கட்கு ஒரு வரவேற்புரை வாசித்துக் கொடுக்கப்பட்டது. பின்பு திறப்புவிழாத் தலைவர் சைத்திருவாளர், மேடை தளவாய் குமாரசாமி முதலியாரவர்கள் முன்னுரையாகப் பேசியதில், தற்காலத்தில் இத்தகைய வாசகசாலை இன்றியமையாது வேண்டப்படுவதென்றும், இத்தகைய வாசகசாலையால் மக்கள் பெரும்பயனடையக் கூடுமென்றுங் கூறி, இவ்வாசக சாலை ஏற்படுத்திய, திரு. ராம. கோபாலகிருஷ்ண பிள்ளை அவர்களின் கொடைமடத்தையும் பாராட்டிப் பேசியதோடு, இவ்வாசக சாலை எல்லாவற்றிலும் சிறப்புற்று மக்கட்குப் பயன்படவேண்டுமென்று இறைவனை வேண்டுவதாகவுங் கூறி, ஷை வாசகசாலையை வெள்ளித்திறவுகோலால் திறந்து வைத்தார்கள். பின்பு, கொழும்பு வீரகேசரி ஆசிரியர், திரு நெல்லையா அவர்களால் தலைவரவர்கட்கும், மற்றும் வந்திருந்த பெரியார்கட்கும் நன்றி கூறப்பட்டு, சந்தனம் தாம்பூலம் வழங்கியதும் நிழற்படம் ஒன்று எடுக்கப்பட்டுக் கூட்டம் இனிது நிறைவேறியது.

பின்னர், மாலை 4 மணிக்கு அவைத்தலைவர் சைவத்திருவாளர் T. M. குமரகுருபரன்பிள்ளை, B A. B. L. அவர்களின் சீரிய தலைமையின்கீழ் கீழ்க்கண்டவாறு சொற்பொழிவுகள் நடந்தன.

தலைவர் முன்னுரையாக வாசகசாலைகளால் ஏற்படக்கூடிய நன்மைகளைப் பற்றிக்கூறி, ஆண்மக்கட்கேயன்றிச் சிறப்பாகப் பெண் மக்கட்கும் இத்தகைய வாசகசாலை பயன்தரக்கூடியதென்றும்,

320

அவர்களும் வாசகசாலைகளில் கலந்துகொள்ளப் பெற்றோர்கள் தக்கவசதிகள்செய்து கொடுத்தல்வேண்டுமென்றும் கூறினார்கள்.

பின்பு, திருச்செந்தூர், தேவார பாடசாலை மறைத்திரு. சோம சுந்தர உபாத்தியாயரவர்களால் "திருவாரூர்த் தியாகராஜா" என்னும் பொருளைப் பீடிகையாகக்கொண்டு, ஓர் அரியவிரிவுரை நிகழ்த்தப்பட்டது.

அதன் பின், திருநெல்வேலி மதுரை திரவியம் தாயுமானவர் இந்துகல்லூரித் தலைமைத் தமிழாசிரியர். திரு. வித்வான். P. K. அருணசலக்கவுண்டரவர்களால் 'திருநெல்வேலித் தமிழ்' என்னும் பொருள்பற்றியும் திரு. A. சீனிவாசராகவன் M. A. அவர்களால் "தற்காலத்திற்கு வேண்டியது யாது?" என்னும் பொருள் பற்றியும் விரிவுரைகள் நிகழ்த்தப்பட்டன.

அதன்பின்னர், நாகர்கோவில் ஆங்கில உயர்தரப்பள்ளித் தமிழாசிரியர். திரு. M. ஆறுமுகம்பிள்ளையவர்கள் 'கிழக்கும்மேற்கும்' என்னும் பொருள்பற்றி ஓர் அரியவிரிவுரை நிகழ்த்தினார்கள். கடைசியாகத் தலைவரவர்கள் தமது முடிவுரையில் விரிவுரைகளைப் பற்றிச் சில கூறியபின்னர், வாசகசாலையின் தலைவராகிய, திரு. ராம. கோபாலகிருஷ்ணபிள்ளை அவர்களின் தன்னலமற்ற செயல்களையும், அவர்களால் ஏற்படுத்தப்பட்ட இலவசவாசகசாலையின் பயனைப்பற்றியும் சிறப்பாகக் கூறி, இதுபோன்ற வாசகசாலை நமதுநாட்டில் ஒவ்வொரு ஊர்தோறும் ஏற்படுத்தவேண்டுமென்றும், அவ்வகையில் இவ்வாசகசாலை ஒரு எடுத்துக்காட்டாகவிளங்கவும் இவர்போன்ற பெரியார் பலருக்கும் இவர்செயல் ஒரு வழிகாட்டியாக இருக்கக் கூடுமென்றுங் கூறி முடித்தார்கள்.

பின்பு, திரு. நெல்லையா அவர்களால் தலைவர் முதலியவர்கட்கு நன்றி கூறப்பட்டுக்கூட்டம் இரவு 8-மணிக்கு இனிது நிறைவேறியது.

மதிப்புரை

முஸோலினி:—இதனை மொழிபெயர்த்தியற்றியவர் திருவாளர் வெங்களத்தூர் சாமிநாத சர்மா ஆவார். இவர் யாவருக்கும் எளிதில் விளங்குமாறு இவ்வரலாற்றினை எழுதியிருப்பது பெரிதும் போற்றத்தக்கது.

இளமையில் உண்ண உணவின்றித் தம் முயற்சியினாலும் உறுதியினாலும் உலகம் மதிக்கத்தக்க நிலையினை அடைந்த இப்பெரியார் வாழ்க்கை வரலாற்றினை ஒவ்வொருவரும் விரும்பிக்கற்றல் இன்றியமையாததாகும். உலக வல்லரசுகளில் இத்தாலியும் மதிக்கப் பெறல் வேண்டுமென்ற கிளர்ச்சிக்கு இவரே காரணராவர்..

இப்பதிப்பு உயர்ந்த காகிதத்தில் அழகாய் அச்சிடப்பெற்றுள்ளது. நங்கழகத்திற் கிடைக்கும். இதன் விலை ரூ. 1 6

322

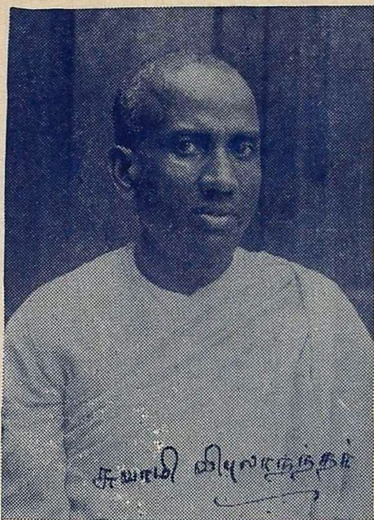

சுவாமி விபுலாநந்தர்
பி. எஸ். ஸீ. (இலண்டன்)